

LYŠKÁNORA 100

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Zimosmeť 1083 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Olejem poznamenán * Ohlédnutí * Člověk se vždycky vidí jinak, než ho viděj ostatní *
* Rellské panství - první část *

Motto tohoto čísla

„...Nikdy jsem s ničím neobchodoval. Kromě
lichvy...“

Bolbuch

Olejem poznamenán

Bolbuch

V dychtivém čase kdy nos věští výpravu
slyš ty i tví blízcí tuhleť úvahu
jsi-li pak tak jak já dobrodruh znalý
rozmysli pořádně, tornu když balíš
obsah i formu je nutno zvážit
dál obal co bude obsah s to strážit
Vážit - ne na váze, usoudit moudře
zda v kalupu úprku či v boji bouře
zůstane obsah i s formou tam, kde má být
by bylo lze jej i nadále použít
Uprostřed výpravy když se pak ukáže
nejeden nováček najednou fňuká, že
výbavy nutné základy tvoří
vzit s sebou něco, co krásně hoří
by ses ty i tvoji druhové všeci
u ohně ohřáli, sušili věci
taky pak stíny tmy zahnalí plameny
jakož i chmury a přeludů mámení
Z toho co řekl jsem, slintajíc do piva
jak olej na vodu nakrásně vyplývá
cokoli stane se zlého se neděje
horšího nežli když vycamráš oleje
Nejen že zničíš si všechny své věci
horší je poslouchat druhů svých keců
plácají do mého skleslého ramene
mastné že zbytky mám uklídit plamenem
Všichni maj na cestách příhody ošidné
proto i ty se kaj, neb nevíš nikdy dne
výrobky sklářovy zda nejsou šuntý
zkontroluj pořádně, rovněž tak špuntý

Však sklo je jak známo křehké jen konstrukce
proto tu prohlásím beze vší obstrukce
nejenom syrem nás domácí zvířata obdaří
z kůzlete krásný se měch spíchnout podaří
V kůži je tekutým pokladům bezpečí
o čemž se na cestách dobrodruh přesvědčí
Naplně je podmáslem, vínem či rtutí
čímkoli co ti v čas výpravy chutí
nejlíp však něčím, co má dvojí užitek
hoří, však zvedne ti náladu do bitek
Z úvah mých překotných jediné vyplývá
ať jsi muž myšlenek anebo kladiva
větší máš užitek, stejnou pak tíhu
namísto oleje vem měchy lihu
neb hlavním cílem je zachovat svoji tvář
radí vám důrazně váš Bolbuch - olejář

Ohlédnutí

Dwany Růžička

Jak moc se změnil svět za všechna ta léta
cesty v sny, minulost, na konec světa
nestačí rekům již za humny hrady
byť by v říši ledové zmírali hladý
elfové kdys slující moudrostí
jali se oplývat pýchou a hloupostí
loď druhým domovem je trpaslíku
hobit zas bojuje na čele šiku
nestačí rekům již jen krást a zabíjet
po boku lepších žen úspěchy zapíjet
obcují s démony, upíry bledými
k utrpení světa staví se slepými
zpátky se nevrátí ta doba mladosti
pravého nadšení, naivní hrlosti
zachránci princezen, pobíječi draků
odešli do stínů krvavých mraků
cesta však nekončí cesta jde dále
a Nurnská družina jde po ní stále.

Člověk se vždycky vidí jinak, než ho viděj ostatní

Do jubilejního stého čísla Lyškánory
jsem si připravil rozhovor s osobou z
nejváženějších. Vítám zde nejstaršího žijícího člena
Nurnské družiny, hrdinu a dobrodruha, vůdce a
starostu, stoletého trpaslíka Bolbucha. Jehož
odpovědi se jistě stanou hlubokým čtenářským
zážitkem. O.V.

Musím se přiznat, že když jsem si
tento rozhovor s tebou připravoval, tak se
ukázalo, že to bude taková mravenčí práce.
Vždyť rozhovor s tebou bylo již v Lyškánore
číslo 55 a k družině jsi se přidal roku 1062.

Jo. Cestou z Marburku jsem se přidal...

Myslím, že teď když jsme konečně na
pevné zemi si můžeme trochu popovídat.
Rozhovor bych rozdělil na dvě hlavní části a sice
na život občanský a na život, řekněme,
dobrodružný.

Ano...

A k tomu se možná ještě něco přidá.
Ale začal bych trochu obecně. Co po všech těch
letech ještě může překvapit veterána Bolbucha?

No, hnedka tvoje první otázka mě
naprosto zaskočila. No, určitě něco bude, co mě
dokáže zaskočit. Ale otázka je jestli to bude
zaskočení pozitivní anebo jestli to bude nemilý
překvapení.

Musím hned na začátku říct, že jsem
velice rád..., že už mluvíš řádnou obecnou a že to
není jako v minulém rozhovoru s přízvukem.
Skvělý. Takže si hned dáme další otázku...

Já jsem se naučil.

Roku 1075 jsi se stal poprvé starostou
obce Liscannor. A začátky tvého starostování
byly rozhodně rozpačité. Zmizela starostenská
kniha, podle některých i obecní kasa, dlouho
nevycházely novinky. Respektive vycházely, ale
psali je jiní a oprávněná kritika se na tebe jen
valila. Proč ti trvalo tak dlouho se zapracovat do
úřadu?

Ne. Netrvalo mi to dlouho. Dyt' vychází
starostenský novinky každý rok a to vlastně od..., ne
od roku kdy jsem byl zvolen, ale od toho
následujícího vychází každý rok. Vždycky mezi

dvěma výpravami.

Určitě by se dalo dohledat, že novinky
za tebe psali jiní. Konkrétně to byl Jorchen
Kierke.

No, Kierke měl nějakou potřebu něco
napsat a já jsem tomu rád..., tak Jorchen Kierke je
samozřejmě jako akční muž. No...

Starostou jsi se stal roku 1075 a tvoje
první novinky vyšly 1076 a souběžně...

No, dyť to říkám. 1075 jsem byl zvolen
a 1076 vyšly první novinky. No, tak jako chvílku
trvalo než jsem se seznámil s úřadem. Tak. To si
nemyslím, že by byl problém. Co se týče
starostenský knihy, tak to je samozřejmě jiná.
Starostenská kniha dlouho nebyla k nalezení. No...,
ale nakonec se našla. A to je dobře.

Přelomovou událostí tvého
starostování se, podle mého, stal až případ
katastrofálního stavu hostince U hrocha z roku
1077. Jako by jsi tehdy ve své funkci ožil.
Relativně komplikovanou záležitost jsi tehdy
vyřešil ke spokojenosti vlastně všech.
Vzpomínám na tvé velmi trefné příspěvky do
Lyškánory, z nichž bych vyzvedl především ten
uverejňný pod názvem "Madam". Pak se za
poněkud nevyjasněných okolností našla i
starostenská kniha a úřad začal fungovat. Jak na
tyto doby vzpomínáš?

Já na tyto doby vzpomínám..., no tak
vzpomínám na ně samozřejmě dobře i když bývalá
majitelka hostince bohůmžel již nežije. Tak na ně
vzpomínám i s trochou nostalgie a smutku. Ale já
jsem byl tenkrát hlavně veden snahou..., ne snad
jak si zachovat tvář ve svém úřadu, ale ustanovit
mír a tak nějak vyrovnané vztahy mezi liscannořany
družiníky a liscannořany usedlíky. Což je strašně
důležitý a myslím si, že tohle je jeden z hlavních
úkolů starosty. Ať to bude kdokoliv. A každopádně
jsem rád, že hostinec pod novým majitelem funguje
a jsou všichni spokojeni. Já tam spokojený sem a
to především proto že veškerý pivo, který se tam
točí je importovaný.

K tomu se ještě asi dostaneme (smích).
V posledních letech zaznamenal Liscannor
nárůst obyvatel a to především hobitího původu,
což vzbudilo i některé negativní reakce. Jaký na
to máš názor ty?

Tak já s hobity určitě problém nemám.
Já jsem přesvědčen, že příští starosta bude z řad
hobitů a jako nemám nic proti hobitům.

Pochopitelně může to být někým vnímaný negativně a asi by bylo dobře kdyby se do budoucna zachovala určitá rozmanitost obce. Ale nemám z toho obavy. Myslím si, že tohle se časem podá, srovná..., kdo ví jestli za pár let nebude obec plná barbarů, krollů..., bohové dají trpaslíků.

Dobře. Když jsme u těch novousedlíků. Roku 1078 se po návratu družiny z Gurdutových kruhů v Liscannoru objevila dokonce desetičlenná skupina původních obyvatel tohoto ostrova, kteří nějaký čas pobývali na území obce, konkrétně v domě Jorchena Kierkeho. Byl jsi tenkrát ochoten jim případně udělit liscannorské občanství? Podotýkám, že jsi je obecně označil za primitivy.

Jestli jsem je označil za primitivy, tak za to se poměrně stydím, jaksi vnitřně.

Dokonce písemně. V Lyškánoře.

Aha, tak to bude asi označení primitivové..., jaksi... Ano druh lidí..., to znamená (smích)... Ano, víme odkud tohleto slovo pramení. Ne, nevztahuje se jaksi k duševní úrovni lidí, ale k tomu že to sou lidé, kteří neměli přístup k civilizaci. No, občanství bych jim rozhodně neudělil. To v žádném případě. Ale na druhou stranu jsem rád, že se ze svého odloučení na ostrovech dostali na pevninu. Že teď již, aspoň doufám, mají nějaké kontakty s jejich prapůvodní domovinou a Gwendarronem. A byl bych docela rád, kdyby se zjistilo co s těmi lidmi momentálně je, protože... To by možná stačilo zeptat se Jorchena Kierkeho.

Já jsem přesvědčenější, že jsou, tuším, dvě hodiny koňmo na sever od Liscannoru...

Ta vesnice se jmenuje nějak od T...

Přiznám se, že to nevím, já tam nejezdim, ale já jsem s Jorchem o tom nedávno mluvil a mám pocit, že on je tam navštěvuje.

Navštěvuje. Výborně. To sem rád, že ty vztahy každopádně trvají. Konec konců..., byli jsme u nich hosti. Ty vztahy by se měly udržovat.

V Liscannoru provozuje občan Vilda Pešek "pivovar". Al Rahem dosti často poukazoval na údajné znečištění obecního potoka a rybníka pocházející právě z této varny. Z tvých odpovědí jsem pochopil, že jeho stížnosti považuješ za přehnané a až příliš "občansky angažované". Chápu to dobře?

No..., chápeš to dobře. Já sám jsem nic

co by přesahovalo nákou míru udržitelných sousedských vztahů nezaznamenal. Al Rahema samozřejmě neberu na lehkou váhu. Je to zasloužilý občan a družiník. Ale v tomhle případě si myslím, že by spíše chtělo tihnout k tomu smíru mezi občany družiníky a mezi občany usedlíky.

A teď k trochu závažnějšímu tématu. V nedávné době se na nějaký čas zhoršila bezpečnostní situace v okolí Nurnu, na což jsi byl, jako starosta obce, upozorněn Rorejsovým oběžníkem. Ty jsi vydal pro občany nějaká varování a ustanovil jsi dokonce i hlídky. To bylo samozřejmě v naprostém pořádku. Považuješ ovšem za správné, že když následně došlo skutečně k narušení pořádku v obci ze strany několika kriminálních živlů a jejich následnému zadržení, že byli tito na území obce následně popraveni a jejich těla zahrabána v jednom z domů. Neměli být spíše dopraveni k řádnému soudu do Nurnu? Starosta obce přeci nedisponuje hrdelním právem.

Je pravda, že hrdelním právem nedisponuju, ale na druhou stranu tohle považuju za naprosto standardní řešení ohrožení družinický obce. V budoucnu kdyby k tomuhlenctomu došlo byl bych velmi rád kdyby starosta..., budoucí, řešil tu situaci obdobně. Spolehnout se na nurnské úřady, jakkoliv chovám Brandta Rorejse jako starostu Nurnu ve velké vážnosti, tak spolehnout se jenom na nurnské úřady by mohlo mít velmi nepříjemné následky. Protože my nejsme standardní obec a to, že v rozhovoru, tuším v předminulé Lyškánoře, někdo..., nebudu jmenovat, tohle rozhodnutí, ne snad zpochybňoval, ale minimálně se nad ním pozastavoval...

Máš na mysli Al Rahema?

Řek jsem, že nebudu jmenovat. Protože to už je druhá zmínka o Al Rahemovi a bude to vypadat, že jsme si na něj zasedli...

To určitě ne. Nikdo si nezasedává na Al Rahema.

Tak prostě. Nejsme standardní obec a jako družinická obec a jako družinická obec si potřebujeme svoje záležitosti..., svojí bezpečnosti řešit svými prostředky. Vzpomeň si na Klogu. Co by se stalo, kdyby jsme místo obrany obce vyslali poselstvo do Nurnu a spolehli se, že přijde armáda?

Já tohle vedu jako rozhovor. Nikoliv jako polemiku. Takže ti nechávám prostor.

To je řečnická otázka z mé strany. Já se s tebou nesnažím polemizovat.

Dobře. A ještě tady mám jednu otázku, na kterou jsme již narazili a ta právě týká těch voleb v Liscannoru. Uvažoval jsi někdy o tom, že by hlasovací právo v obci získali i běžní občané, kteří se nezúčastňují těch tzv. výprav. Někjaké hlasy na změnu dosavadního stavu jsem již zaznamenal.

No, to mě teda zaskočil. Protože já jsem žádný takový hlasy nezaznamenal. A rozhodně se necejtím být natolik fundovaným, abych něco takového byl jen navrhoval. Tohle je tak obrovské zásah do systému, který je tady léta zavedený, že bych se toho velmi bál.

Já bych se třeba tomu bránil.

Já bych se tomu asi bránil taky.

A já bych teď již přešel k tomu druhému avizovanému tématu...

Ano, jestli tě ještě můžu zadržet. Když tak ještě nadhodím další řečnickou otázku. Nestala by se potom z družinický obce normální obec?

Asi ano...

Zůstala by Nurnská družina ještě Nurnskou družinou?

Já jsem tyhle hlasy zaznamenal. Šly především ze strany těch původních..., tuším Nórienských, Pitkových a tihlenctých. Já je zaznamenal. Byť již před delší dobou, několik let zpět. Abych neřekl, že je to nějaké žhavé téma.

Nemyslím si, že obyvatelé - usedlíci jsou nějakým způsobem odstranění na druhou kolej, diskriminováni. To že nemají zrovna hlasovací právo ve volbě starosty obce je jenom jedna z mnoha částí života v obci. Jestliže někdo z usedlíků má nákou konkrétní potřebu na změnu života v obci, tak ať se obrátí na starostu. Začínat jaksi celou věc řešit voláním po změně systému od úplného začátku by asi nebylo šťastné. Samozřejmě říkám..., nezaznamenal jsem takovéhle hlasy, takže se nemůžu vyjádřit konkrétně.

Výborně. Takže teď bych si dovolil přejít k tomu druhému avizovanému tématu. A sice k životu dobrodružnému. A vůbec k Nurnské družině jejmž jsi pilřem. Ale než k němu zcela přejdeme, tak bych se tě rád zeptal na tvé zbraně. Pokud se nepletu, tak ty jsi po dlouhý čas

bojoval s dvěma sekerami po Turukosovi, pak jsi přešel na jakousi obouručnou přišernost, pocházející z Gurdutových kruhů a nyní se oháníš snad nějakým erárem? Pokud se tedy nepletu. Řekni nám o těchto zbraních více.

Každou zbraň, kterou jsem používal jsem měl rád, vypiplal jsem jí, myslel jsem si, že jí budu používat již po zbytek života. Ale vždycky to nák nevyšlo a já jsem o ty zbraně přišel anebo ty zbraně přišly o svoje vlastnosti a schopnosti. Takže..., tuším, že Turukosovy sekery mám ještě doma. Jsou to dvě krásné zbraně spojené řetězem. Velice dobře se s nima vykrývají rány. Což je něco co já jako bojovník potřebuju, nákou pomoc v tomhle směru. A ta obouručná přišernost, jak jsi to nazval, tuším, že mi říkal Marbus Zlatý, že se tomu říká falchion. A tu zbraň jsem neměl příliš rád, protože mnohdy jsem vycedil víc krve jenom tím, že jsem se o ní v boji říznul než..., než to co mi způsobilo nepřítele. Ale nebyla to taky špatná zbraň. Na to jak byla veliká, tak byla docela ovladatelná. No a momentálně se oháním erárem. Zbraně, který používám teď nejsou moje. Jsou to zbraně po jistém trpaslíkovi. Já bych ti mohl říct i jeho jméno..., možná..., protože tuším, že jsem ho i někde zaslechl..., ale teď si nemůžu vzpomenout.

To jméno asi teď upadlo v zapomnění. Ale teď bych již přešel k těm výpravám. První výprava, které jsi velel se odehrávala na hradě Zmořeň. Pamatuješ si z toho ještě něco?

Pamatuju. Pamatuju si zmořeňský hrad a jeho duchy. Pamatuju si ten zvláštní pocit kdy jsem si nebyl jist jestli dnešek je opravdu dnešek a jestli jsem se neocitnul v nákém jiném čase. A pamatuju si pochmurnou atmosféru toho místa. Pamatuju si..., že tam byly události, které jsme vlastně nemohli ovlivnit, ale které nás mohly zabít. Tohle bylo jedno z mých raných dobrodružství, takže pamatuji obavy, které jsem tam tehdy měl o svůj život. Na druhou stranu bylo to myslím moje první dobrodružství kde jsem se stal vůdcem...

Ano, to již je v otázce...

A. Takže..., takže... na druhou stranu byly ty obavy nejen o život můj, ale i o život ostatních družiníků. Protože vůdce má, je-li to dobrý vůdce, vždycky na mysli prospěch družiny. Někdy to může být i na škodu. Protože když má ty obavy příliš velké, tak mu to může svazovat ruce. Je zapotřebí u vůdce najít ten správný poměr mezi výdělkem a mezi přemírou rizika. To mě možná občas chybělo. Nevím jak na Zmořni. Tam to dopadlo myslím všechno dobře.

Po výpravě na Zmořň následovalo několik výprav, během nichž jsi se postupně více a více stával jednou z opor družiny. Díky svému věku jsi si vysloužil přezdívku Dědek. Musím se přiznat, že já jí vůči tobě nepoužívám. Něco mi na ní vadí. Vlastně ani nevím co. Ale zajímalo by mě zda to vadí tobě?

Já jsem se možná nad ní zezačátku pozastavil, ale snad jenom když jsem jí slyšel poprvé nebo podruhé. Pak již jsem si na ni zvykl. Je to něco co jsem se naučil nosit. Je to něco jako kazajka, která je podšitá kožíškem a hřeje tě, protože jí máš pevně usazenou na těle a nevadí ti, že má trochu krátký rukávy. Prostě je to něco s čím se sžiješ.

Roku 1070 se družina stala součástí velkého plánu, který připravoval jistý Záborec. Byla tehdy nucena se infiltrovat do podsvětí a předstírat příslušnost k organizovanému zločinu. Nedělám si iluze o tom, že někteří s tím neměli mnoho problémů, ale co ty? Jak na to vzpomínáš?

Já s tím problémy mám. Protože já když jsem měl problémy se zákonem tak to vždycky bylo cíleně z toho důvodu, že sem vlastně neměl kam jít. Já sem potřeboval bejt někde ukotvenej. Že jsem se potřeboval někam schovat na zimu. Je pravdou, že jsem v těch dobách, strávených jaksi pracemi pro krále, setkal s různými kriminálníky. Ale nikdy jsem se nestal jejich součástí. Takže dělat práci, která je vyloženě protizákonná mi vadí. Vadí mi když je na území Gwendarronu. Popravdě řečeno vadí mi trochu i když je na jiných územích, teď třeba konkrétně narážím na Detonační učení wilfské.

A nyní se již dostáváme k výpravám, kde větší či menší úlohu hrálo moře a lodě. No zkrátka a dobře, cestování po moři. Pověz nám k tomu něco.

Tak já bych se k tomu chtěl vyjádřit tak, že jsem si nikdy nemyslel, že na stará kolena strávím tolik času na vlnách. Za svůj život jsem se celkem osmkrát plavil někam do zámorí a zpátky.

Já tu statistiku mám taky.

No..., jako to samo o sobě je strašný. Prostě plavit se osmkrát do zámorí a zpět. Ale z toho v šesti případech jsem byl svědkem buď ztroskotání, přepadu piráty anebo náhých jiných komplikací při kterých tekla krev nebo umírali lidé. Voda je podle mě naprosto nejnebezpečnější živěl, protože přímo přitahuje katastrofy, agresi, boj. Já proti boji nic nemám, ale když se ten boj má

odehrát vlastně jenom kvůli to, že já se chci někam dopravit lodí a někdo mi v tom chce zabránit..., kdyby to byl aspoň boj o nějaký poklad nebo dobytí hradu nebo záchranu panny, to beru. Ale prostě tak boj jenom na vodě. Nemám z toho dobrý pocit. Opravdu voda není můj živěl a už se jím nikdy nestane. To jsem samozřejmě v tý statistice nezahrnul různý cesty po řekách, který taky mnohdy zahrnovaly různý trampoty, ale to ponechme stranou.

Jednou z výprav, kde jsi si moře užil do sytosti a asi i trochu více, byla cesta na daleký sever. Vlhko, led, mráz, tma, gulidi, granáty, hlad, kanibalismus, posádka Karpenu a tak dále. Můžeš zavzpomínat na okamžik, kdy jsi se tam stal vůdcem? A vlastně bez řádné volby.

Vůdcem bez řádné volby. No..., no já bych chtěl poznamenat jednu statistickou a to, že tohle je jediná výprava za posledních mnoho, mnoho let, která se uskutečnila přes zimu. Nurnská družina v posledních mnoha letech vlastně od roku 1070 je natolik disciplinovaná, že vyrazí na výpravy jenom za hezkého počasí.

To je nesmírně zajímavá věc.

To znamená, že Novorok my od roku 1070 trávíme vždycky doma.

My už vlastně začínáme být spořádaný.

Ano, ano. Ne od roku 1070. Od roku 1067. V roce 1067 to byla výprava do..., to vlastně nebyla výprava. To jsme nemohli ovlivnit, protože Nurnští byli odvedeni do války (smích). Takže to byl jediný případ za poslední opravdu dlouhou dobu kdy Nurnská družina strávila Novorok mimo Liscannor. A od té doby jsou všichni natolik disciplinovaní, že na Novorok jsou vždycky doma. Samozřejmě s výjimkou té výpravy na daleký sever, kdy se to nedalo ovlivnit, protože to byla výprava natolik dlouhá, že pochopitelně zabrala dva roky. A..., a tvoje otázka zněla?

Ty jsi se tam stal vůdcem...

Já jsem se tam stal vůdcem. A nahradil jsem ve funkci Zoltara, který už se jako vůdce za tu hodně dlouhou dobu trvání výpravy opravdu unavil. No a já jako vůdce jsem měl vlastně jedinou povinnost a jediný úkol. Dovést Nurnské zpátky do civilizace. Čili jsem se pokusil zhostit co nejlépe, což si myslím, že mi asi jde nejlíp. Jako vůdci.

A ještě bych se vrátil na samý závěr

této výpravy a sice k okamžiku, o kterém jsme mluvili nedávno v knajpě. Konkrétně mám na mysli to závěrečné vyjednávání s Bořivojem Sirnem?

S panem Sirnem to bylo tak. Pan Sirn trval aby jsme mu vrátili pokladnu. S tím, že mi říkal, že nemá cenu zapírat, že jsme jí..., že jí máme. Já jsem mu řekl, že nezapírám, že jí mále, ale že chceme nějaké peníze navíc. No a pan Sirn ze mě zeptal kolik chceme peněz navíc a já jsem mu řekl, že aspoň to co je v tý pokladně. No tak jsme se domluvili, že si jí necháme. To, že třeba jsme mohli mít víc. No..., jako..., asi jo. Ale to je něco co jsem mu těžko mohl říct. "Vysolte pokladnu a ještě nám vysolte nějaký peníze". To nešlo, že jo.

A nešlo mu říct "Tady máte zpátky pokladnu a teď ohodnoťte naše zásluhy"? (smích)

Ano, ale to samozřejmě v sobě zahrnovalo to riziko, že nedostaneme ani to co bylo v tý lodní pokladně (smích). Takže to se nedalo tak jako odvážit na vahách, když jsem vlastně nevěděl co vážím.

A teď si trochu odskočíme od výprav a zeptám se tě poněkud všeobecně. A to na některé tvé povahové rysy. Dostí často jsi byl některými družiníky "obviňován" z toho, že občas rád přiložíš polínko k začínajícímu sporu, aby jsi se následně upozadil a nakonec vyzýval ke smíru. A také z toho, že občas měníš názory. Řekneš k tomu něco?

Mě to tak nepřipadá. Mě tak nepřipadá ani jedno. Mě to tak nepřipadá. Jako spory asi mírním rád. A tak pravou je, že si do někoho občas rejpu. Ale když to srovnám třeba s Otakárem Vestou (smích), tak si myslím, že rejpu ještě dost málo. Ale..., ale..., co byla ta druhá půlka otázky?

Že občas měníš názory.

Občas měním názory. Občas měním názory? Já si myslím, že neměním názory. Když na to budu upozorněn, tak se k tomu vyjádřím. Nebo zkus mi říct nákej příklad.

Já tam potom mám na to jednu konkrétní otázku. Z jedné konkrétní výpravy. Tak bych to nechal napotom.

Tak to nechme napotom. Člověk se vždycky vidí jinak, než ho viděj ostatní. To je ten problém.

To sou moudrá slova. A teď se vraťme opět k výpravám. Máš jich opravdu odšlapáno hodně.

Ano. Já vím kolik.

Řekni kolik.

Mám jich odšlapáno..., o jednu méně než Zoltar Zemikosa.

A kolik?

No, jestli přežiju a vrátím se šťastně domů, tak jich budu mít stejně. Osmnáct.

To je úctyhodné číslo. A teď tedy konkrétně k výpravě do Mirellu. Tahle výprava vstoupila do dějin jako výprava, kde padal jeden vůdce a zástupce za druhým. To postihlo i tebe. Byť asi musím objektivně přiznat, že se v tvém případě nejednalo o vyloženou neschopnost nebo nerozhodnost, ale o chorobu. Nicméně jsi jeho odvolán a to po dnes již téměř zlidovělé větě "Já to řídím z gauče". Nepodcenil jsi tehdy družinovou náladu?

No, já si to velice dobře vybavuju a já jsem v tu chvíli měl jedinou potřebu. A tou bylo vrátit se zpátky do Liscannoru. A vzhledem k náladě, která byla v družině jsem měl pocit, že by to mnoha lidem nevadilo. Ale upřímně řečeno. To mě bylo úplně jedno. Protože já jsem se prostě chtěl vrátit. Ať už s Nurnskou družinou nebo sám. Takže jsem prostě šel a připadal jsem si tak trochu jako když jsme se vraceli z dalekého severu. Prostě: "Deme domu". No, jako nakonec se mi udělalo líp, nakonec mě cestou domů dohonil, teď nevím, jestli Al Rahem nebo někdo a dotáhnul mě zpátky, myslím, do Kostence. Takže jsem absolvoval s družinou i zbytek výpravy, ale v podstatě tenkrát, když se rozhodovalo o tom kdo bude vůdcem na místo..., na místo..., tuším Al Rahema, tak..., nebo místo Babraka? Kdo byl vůdce jako první?

První byl Babrak.

První byl Babrak.

Druhý jsi byl ty, pak byl Al Rahem a pak byl Zemikosa.

Takže, když se rozhodovalo kdo bude vůdce na místo Babraka, tak jsem to od začátku říkal, že jestli budu já zvolený vůdcem, tak jdu domu. Což se stalo a družině se to najednou začalo nelíbit. Tak.

Z této výpravy existuje ještě jeden památný zápis a ten se jmenuje "Morální principy", kde je to poměrně velice dobře zdokumentováno. Uvažování těch lidí a hlavně to nemá nic moc společného z morálkou jako takovou.

Myslíš když se tam proklínaly domy s jejich obyvateli (smích) a podobně?

K tomu tam taky došlo. V Kostenci. Ano. Takže tak.

Posuňme se dále.

Na této výpravě jsi také schválil Zoltarovi, aby odpravil jistého hobita Ajana z Ondic. Musela se ta situace tenkrát skutečně řešit tak radikálně?

Nebo...
No jistě. To nebylo na stejný výpravě.

Bylo. To bylo v Mirellu. Byl jsi v tu chvíli vůdce a bylo to...

Jo, jo, jo.

Bylo to v tom podzemí...

No jasně. U těch nemrtvejch. No pochopitelně. Ajan z Ondic se zbláznil a začal všem vyhrožovat a mířit na ně zbraní. Střelnou. Tam mohl kdokoliv z družiníků přijít k úhoně. A tomu jsem musel zabránit.

A co záškodnický útok družiny na Wilfskou univerzitu, či na jednu její část? A mimochodem, máš ještě wilfského koně? My už jsme na to narazili.

Ano. Wilfského koně dosud mám. Má svůj věk, ale momentálně je to moje jediné zvíře. A co se..., připomíná mi, tedy wilfský kůň, tu neblahou událost. To jest útok na Detonační učení. To je něco na co opravdu nejsem hrdý. Stejně jako nejsem hrdý na způsob, kterým jsem toho koně získal. Ale v tu chvíli já jsem..., to nemohl ovlivnit jako vůdce, nechtěl jsem se bouřit proti záměrům družiny. Ta země si o to trochu říkala sama, co si budem povídat. Ale ať to omlouvám, jak to omlouvám, nejsem hrdý na to co jsem tam udělal. Každopádně doufám, že se tam již nikdy nevrátím, protože..., ty rány jsou dosud zjitřené. Jak v mě hlavně, tak nepochybně ve Wilfu samotném.

Hm. A pak následovala nesmírně zajímavá výprava do Nordwaithu. Družina tam

nějaký čas tápala a bylo, dle mého, tehdy nesmírně důležité vybalancovat vztah k místní královské moci a na druhou stranu k armidenským "vetřelcům", kteří ovšem svoji činnost prováděli skrytě a s pozhnáním místních úřadů. Jak jsi to tehdy vnímal?

No..., vnímal jsem to..., upřímně řečeno tuhle výpravu já jsem vnímal trochu jako připomínku starých časů. Já jsem si tam připadal trochu jako..., jak nějaký rek z Historie Nurnské družiny. Jak někdo o kom jsem čet. Protože...

Já ti do toho vstoupím. Předpokládám, že to myslíš v dobrém slova smyslu ty staré časy?

Ano. Protože mi připadalo, že bojuju proti těm o nichž si myslím, že si naše rány mečem zaslouží. A to se mi v poslední době stává opravdu málokdy. Ať už jsme bojovali s kýmkoliv, ať jsme prošli Morochem..., ať už jsme bojovali s kdekým, tak tady mi připadalo, že tohle jsou věci, o kterých se bude psát, který budou vnímaný s úctou. Potkali jsme tam spoustu zajímavých lidí..., hlavně tedy protivníků. A nakonec..., a nakonec jsme z toho celého vyšli z toho se ctí. A opravdu lituji smrti Worrela Sováka, který přišel o život.

Nu a ještě k tomu Nordwaithu. Družina se tam pod vedením Zoltara Zemikosy dosti často uchylovala k násilnému postupu vůči místnímu obyvatelstvu a vůči zajatcům nejednou uplatnila i velice brutální mučení. V tom vynikal především Zemikosa, Jakub Pozlátko a v jednu chvíli snad i Dwany Růžička. A co ty? Podporoval jsi tyto metody?

Já jsem je neměl co podporovat nebo nepodporovat. Zoltar Zemikosa..., Zoltar Zemikosa tam vlastně nebyl vůdcem...

Byl.

Jo. Byl. Zoltar Zemikosa tam byl vůdcem a jaksi šlo to v jeho režii. Takže..., to tak je. Ale..., upřímně řečeno mě se praktiky mučení, nechci říct hnusí. No tak jsou chvíle kdy samozřejmě jsou zapotřebí, ale když to má být, tak ať zajatec sejde smrtí rychlou a ne nějakou..., nemít z toho prostě potěšení.

A pak přišla další plavba. Tentokrát na Gurdutovy kruhy. Zapomenutý ostrov v hloubi oceánu. Tam se stalo mnohé, takže samozřejmě můžeš zavzpomínat. Ale já bych se tě chtěl zeptat na jednu nechutnou situaci, kdy se družina začala otevřeně dohadovat, jestli

náhodou neodpraví našeho společníka pana Hužmara Brizze a to ze zcela zistných důvodů. Ty jsi byl tehdy vůdcem Jorchenem obviněn, že jsi "tradičně" obrátil názor. Že nejprve jsi byl pro a posléze proti? A tím se vlastně dostáváme k té otázce tvé povahy.

Tuhle situaci si nevybavuju. Vopravdu ne..., vopravdu ne...

Bolbuchu!

Já si upřímně řečeno pamatuju z Gurdutovejch kruhů málo z toho co se stalo před mým vstupem do Kamene. To byla věc, která mě změnila v podstatě od základu. Takže jako co bylo před tím..., no prolézali jsme podzemím. Hužmara Brizze jsme měli s sebou, ale to jestli jsme ho chtěli odpravit, natožpak jak jsem v tom byl zaklíněnej s názoroma já..., to fakt nevím. Pan Hužmar Brizz přežil, ne?

Hužmar Brizz přežil. Ano.

Tak to dobře dopadlo.

Tak aspoň takhle jsem rád, že jsi na to odpověděl. Že to dobře dopadlo, když přežil.

Ale říkal jsem ti už na začátku, že mě nijak neteší, když se překračuje zákon. Když je to na gwendarronskym území, tak z toho mám přímo hrůzu a když je to jinde, tak mě to neteší. Pochopitelně něco jiného je překračovat zákon v Morochu, tzv. morošský zákon. Něco jiného je překračovat zákon v Mukuru a něco jiného je překračovat zákon třeba..., na Gurdutových kruzích, no. To jako jsou určité zákony vnitřní..., a jsou zákony světské...

Já bych do toho teda vstoupil, když říkáš, že si na to nevzpomínáš. A to je další věc, kterou jsem zaznamenal. Ostatně já ten pocit mám taky. Když se ti to hodí, tak jsi hluchý, s ohledem na tvůj vysoký věk, a když se ti to nehodí, tak slyšíš velice dobře.

Tak velice dobře neslyším. To tě můžu ujistit (smích)..., ale když se mi to hodí, tak jsem hluchý dost.

Dobře. A teď vlastně navážeme ještě na to moře. Vzhledem k tomu, že i další výprava, tentokrát na ostrov Salida, byla pochopitelně uskutečněná také lodí, nemohu se zbavit dojmu, že zde sedím se skutečným mořským vlkem.

Ano.

Vlastně mám pocit, že vždy chvilí mrmláš, ale nakonec popadneš kámen s láhví kořalky a v klidu si jdeš ustat do podpalubí. Není tomu tak?

Je tomu tak. Protože moje lojalita k Nurnské družině je zřejmě silnější, než moje hrůza z mých zkušeností s mořem. Nakonec asi nejhorší zkušenost s mořem jsem měl při výpravě do Bořimska v roce 1063. A když už jsem přežil tohle..., no tak už se asi toho moře zas tolik nebojím. Ale možná je to spíš nechut', než bázeň. Takhle bych charakterizoval můj vztah k moři.

A teď' se dostáváme již téměř do současnosti. Poslední skončená výprava začínala v Nurnu, resp. v Šedově, kde jste sloužili zájmu koruny. A já bych se chtěl zeptat na jeden moment. A sice na okamžik, kdy družina vlastně splnila dílčí úkol. Zničila nějaký sklad a chytlá jazyka, ale stále byla na "nepřátelské" půdě ve staré stoce. A najednou ostražitost polevila, meče v pochvách, žvanící hlouček se vydává nazpět a náhle byl problém, protože družina byla znovu napadena. Jak vzpomínáš na tenhle moment, coby zkušený veterán? Nemůže taková ztráta koncentrace vést někdy ke katastrofě?

Myslíš ten moment když jsme opouštěli podzemí a...

Ano.

Ano.

Byli jste již skoro u východu. U mříže...

U mříže. No a zaútočili na nás seshora a následně i zepředu. No pochopitelně, ztráty koncentrace jsou vždycky fatální. Respektive nemusí být vždycky fatální, ale fatální situace vždycky pramení ze ztráty koncentrace. No já..., upřímně řečeno, tenhle moment byl relativně podobný mnoha momentům jiným v různých letech posledních..., co jsme absolvovali. Takže tenhle moment bych nějak zvlášť nevypíchnul. Ale je pravdou, že možná trochu charakterizoval to, že když družina má pocit, že je po boji a že jí nic nehrozí, tak v tu chvíli přicházejí nejhorší rány. Ale tohle je věc vůdce, aby vždycky dbal na pochodový seskupení, aby nebezpečí předcházel průzkumem, odhadem situace, jakkoliv. Je to na vůdci. Upřímně řečeno, to je to co v poslední době postrádám v družině. Kvalitní vůdci.

To se asi shodneme. A ještě k týhle výpravě. Ty jsi v jeden okamžik krotil družinové

nadšení některých osob, které propuklo poté, co družina měla pocit, že získala tučnou odměnu. V tu chvíli ovšem zcela virtuální. Co bys k tomu řekl?

Protože tam někdo přesypával lopatou desetitisíce z jedné hromady na druhou. A už rovnou k sobě do sklepa vzápětí. A přitom to byly peníze, který neexistovaly. To byly peníze, který jsme možná měli přislíbený za to, že vykonáme něco, o čem nám bylo zadavatelem řečený, že je to nereálný to udělat. A byl jsem v šoku jak rychle se někteří družiníci nechali opít rohlíkem. Připadalo mi, že tohle jsou základy, který v dřívějších dobách ani nově přišedší družiník, čerstvě angažovaný, by takhle nereagoval. Připadalo mi, že to je trochu odraz současného stavu družiny kdy v podstatě..., za a, tady chybí..., chybí vůdce, který by opravdu byl tou autoritou a respektovaným..., a zároveň i silným a rozhodným dobrodruhem. Ale ta družina jako celek prostě není na výši. Ted' nemluví o kouzelných předmětech. To rozhodně ne. Ale o takovém družinickém myšlení, o schopnosti odhadu situace, o poučení se už jenom ze starých kronik. Všechno tohle to je důležité. Ale vůdci to je to co mě strašně chybí. Proto když bylo v posledních letech velice často voláno po tom, aby vůdce nesl odpovědnost za to či ono a silily hlasy, že vůdce je takový nebo makový, tak já jsem sice na jednu stranu byl vědom toho , že vůdce opravdu není ideální, ať už byl zrovna v tu chvíli jakýkoliv. Ale zase na druhou stranu..., kdo jiný v tu chvíli by byl lepší. A já si říkám, že dost z těch případů, že vůdce kterýho jsme měli, byla ta nejlepší alternativa. Samozřejmě ne vždycky. Pochopitelně byli vůdci, který moji..., moje naděje, který jsem do nich vkládal, strašlivým způsobem zklamali. Já nevím, jestli se o tom můžu trochu rozhovořit?

Povídej.

No. Třeba už někdy v roce 1078 jsem říkal Zoltaru Zemikosovi, když se mě ptal před volbou vůdce, jestli budeme postupovat nějakým způsobem koordinovaně, tak jsem mu nadhodil možnost, jestli by nemohl být vůdcem někdo z mladých a nadějných dobrodruhů. Myslel jsem Swena Dolbicha. Budiž mu země lehká. Zoltar Zemikosa se tenkrát toho hrozil a ve chvíli, kdy se při výpravě do země barbarů v roce 1081 Swen skutečně stal vůdcem, tak jsem pochopil, že moje naděje, které jsem do něj vkládal byly naprosto, ale naprosto liché. A že moje naděje v nějakou čerstvou krev, která vlije energii do žil Nurnské družiny je prostě čirá chiméra, protože na tohle my prostě nemáme kádry. Jenomže on je to trochu problém. Mladí dobrodruzi sice nejsou s to jaksi družině vůdcovat, ale zase na druhou stranu, my staří jsme

se prostě přežili, jo? Ať to vezmu já nebo ten Zoltar, já si myslím, že svoje roky, kdy jsme mohli Nurnskou družinu táhnout kupředu a měli ten elán, že prostě máme za sebou. Je to vidět i z toho, že v poslední době vlastně ani já ani Zoltar vůdce neděláme..., dílem i proto, že nemáme tu potřebu, ale dílem toho, že prostě je evidentní, že naše doba již pominula. A pak je tady střední generace dobrodruhů. Jejím příkladem je třeba Dwany Růžicka a zaplat' bohům za něj a asi se mnou spousta lidí bude nesouhlasit, ale i když je občas váhavý..., je to dobrý vůdce. No a samozřejmě lidi, kteří jsou více nováčky, tak já si myslím, že jejich doba nenazrála, protože prostě to řemeslo neumí. Tohle nesouvisí s tím jak ten který dobrodruh umí dělat svojí profesi. Někdo může být úplně úžasný zloděj nebo alchymista, ale to neznamena, že ho to dělá dobrým dobrodruhem z hlediska strategie. Ještě bych k tomu poznamenal jednu věc. Já tady mluvím o veteránech a nováčcích. To je věc, která je hodně subjektivní, protože pro mě veterán opravdu jsem já a Zoltar Zemikosa. Snad ještě..., snad ještě..., snad ještě... Dwany Růžicka, ten přece jen je s družinou už nějakou dobu. Ale jinak vlastně dobrodruzi, kteří jsou v družině deset let a méně, tak pro mě jsou stále nováčci, byť oni to takhle nevnímají. A ani já už nemám právo je takhle nazývat.

A ještě se vrátím k otázce těch peněz. Vůdce družina Al Rahem byl některými kritizován za to, že v průběhu výpravy rozhazoval peníze plnými hrstmi?

Ano. To mi vadí. To mi zásadně vadí. To mi zásadně vadí a je to vlastně i připomínka současného dobrodružství, kdy vůdce Dwany Růžicka se moudře rozhodnul pro jedinou cestu, která je zadarmo. Z těch tří, které jsme měli ted' na výběr. Rozhazování peněz v průběhu dobrodružství zatím neskončilo špatně jenom díky tomu, že jsme nějakou kořist získali. Ale to vůbec nemusí být pravidlo. Umím si představit, že se dostaneme do takového srabu, kdy se ledva doplžíme domů a jediná památka, která nám na takovou výpravu zůstane, bude prázdná pokladnice. Protože prostě ty peníze na tý výpravě rozházíme. Chtěl bych říct, že budoucí vůdcové by měli mít na paměti to, že cesta k bohatství nevede skrze rozhazování.

Hm, dobře. Cíl vašeho snažení ležel daleko na západě. V průběhu výpravy jste nějaký čas spolupracovali z dalšími gwendarroňany a to přímo z lidmi z KOSY. Jak na to vzpomínáš?

Tak práce pro krále je vždycky dvousečná. Protože na jednu stranu přináší čest a

jistý výdělek, král nám jistě dlužen nezůstane. Ale na druhou stranu skrývá výrazně větší zodpovědnost za to co děláme. A Nurnští jsou zvyklí, že si většinou nijak nemažou..., nelámou hlavu s dodržováním nejrůznějších zákonů a jaksi..., morálních příkazů. A tohle může tu čest, kterou si lze v tomto případě vydobýt, tak tu to může velmi pošpinit. Ale obecně pro stát dělam rád a práce je to..., práce je to jaksi povznášející.

Je pravda, že jste v Morochu za jednu noc čelili hned dvěma přepadením a mnoha dalším komplikacím? Ale na druhou stranu vás v boji prý podpořilo i prase?

To je pravda. Tomu praseti vděčíme za mnohé. Já konkrétně taky. Moroch je..., byl velice specifickým místem. Já jsem se tam dobře necítil. Pochybuju, že se tam někdo z Nurnských cítil dobře. Snad s výjimkou Zifnaba Lentana. Ale..., ta noc byla hodně náročná. Zase na druhou stranu byl pro nás Moroch zase výchozím místem pro cestu ještě dál, do ještě horších a podivnějších končin. A ve chvílích kdy se dostáváme do míst jako je Moroch, tak mám vždycky nepříjemný pocit. Je to pocit, že když uléhám, tak je to pocit, že se nemusím probudit. A když se probouzím, tak je to pocit, že tenhle den nemusí někdo přežít. Tenhle pocit je vždycky intenzivnější, když má člověk zodpovědnost za ostatní, ale stačí jenom vědomí možné vlastní smrti k tomu, aby člověku nebylo dobře po těle.

Je pravda, že hlavní cíl vašeho snažení, muž mnoha jmen, vám doslova protekl mezi prsty?

Je tomu skutečně tak. Já samozřejmě netuším, jestli ten muž..., jestli ho bylo možné zabít nebo nebylo možné ho zabít. Co to vlastně bylo. Jestli to byl zplozenec sfér, jestli to byl opravdu člověk? Jestli..., když pod jeho prsty ožil Al Rahem. Zabítý. Jestli si toho vůbec byl vědom? Ale z toho člověka jsem měl velice špatný pocit a myslím si, že kdyby to jen trochu šlo, že jsme ho měli sprovodit ze světa. Ale ono asi nešlo. Každopádně doufám, že ho už nikdy nepotkám. A jestli ho potkám, tak doufám, že ho poznám. Protože to byl muž mnoha tváří.

A ted' vlastně se už dostaneme do obecní roviny. Budeme skoro končit. Nemáš tak trochu pocit, že hlavně v poslední době dochází ze strany některých družiníků k určité ztrátě soudnosti. Především ke spoléhání se na jakousi "vyšší moc". Takovéto "My jsme přeci Nurnská družina", "My jsme ti dobří", "Proč by to tady bylo, když by to nešlo vymátlit" a další?

No..., my jsme Nurnská družina s tím

musím souhlasit a my nejsme ti dobří (smích). A proč by to tady jinak bylo, když by to nešlo vymátlit. No a stejně to si říká i ta druhá strana. Já si myslím, že tohle je potencionálně strašně nebezpečný. Tady může dojít k nějakému nesmírnému průšvihů srovnatelnému s invazí Armidenských do Říše slunce, kterýho se Nurnská družina zúčastnila za úplně katastrofálních zkušeností. Prostě ve chvíli kdy já bych měl na starost družinu, tak tohle bude imperativ, kterež bude vždycky na prvním místě pro mě.

Já moc děkuju. Bylo to dlouhý povídání a určitě nemohlo obsáhnout celý tvůj pestrý život. Ale je ještě něco co by jsi chtěl dodat?

Já myslím, že jsem zapomněl na strašnou spoustu věcí. Který jsem ti chtěl říct dneska.

Máš k tomu příležitost. Jestli máš něco co nebylo...

Já říkám, že jsem to zapomněl. To je ta nevýhoda toho vysokého věku. Já doufám, že se mi podaří přemluvit bohy, aby mně znovu vrátili mládí. Dělam pro to všechno.

No. U toho vlastně můžeme zůstat.

Protože vim, že to de. Už se mi to jednou povedlo. A rád bych to udělal znova. Což...

Doufáš v pomoc Zoltara Zemikosy?

No. Doufám v pomoc Zoltara Zemikosy. No. Samozřejmě je to jedna z věcí, o kterých jsme se ze Zoltarem už mnohokrát bavili (smích). Je to věc, která samozřejmě nepatří do rozhovoru, ale do úsměvných historek k pivu. Ale nejen Zoltar Zemikosa může být klíčem. To co jsem viděl v Kamení na Gudrutových krucích to si myslím, že k tomu bylo krůček. To co jsem viděl ve výpravě do říše barbarů jsou..., jsou magické sféry, do nichž když se člověk ponoří, tak se může stát cokoliv. Já tomu samozřejmě nerozumím. Já můžu být jenom, jak se to říká, glient. Ale..., ale rád bych to tam dotáhl. Rád bych zase..., aby mě ty klouby šly zase trochu vohybat.

Tak já ti moc děkuju a vopravdu doufám, že to vyjde v tý stovce.

Já děkuju tobě a já hlavně doufám, že se ve zdraví vrátíme domu.

Relské panství - první část

*Kronikový zápis z družinové výpravy z léta 1071
sepsal Jorchen Kierke*

Pantáta umřel

Bušení na dřevěný poklop neustávalo. V noře vládlo hluboké příšeří, ale venku musil být bílý den. A to doslova. Škvíry v prkenném obítí u stropu propouštěly sporé paprsky světla a ještě něco - vtíravý zvuk meluzíny. Venku možná sněžilo. Muž se zachrul v hromadě kožešin a nasál vzduch. Protáhl údy... šlo to. Propil se do dalšího dne a hlava mu třeštila, jako by jej někdo přetáhl pohráblem. A ještě ke všemu to úporné bušení! Zarývalo se do mozku jako jehly. Neutuchalo.

„Kdo to, kurva...“, řihl muž a ucítil kyselost vlastního dechu.

Určitě byl ještě ožralý, ale už cítil, jak se mu po zátylku sune kocovina. Jako zlý lepkavý tvor. Potřeboval se nutně napít. Hrábl rukou potmě popaměti, nahmatat převrhnuto láhev, ale byla prázdná. Vztekla jí mrštil někam do rohu, zařinčelo tříštěné sklo. Bušení neustávalo.

„Dyt' už jdu!“, zaječel Arkuss Dettor, „Tak už, bohové, přestaň!“

Bušení ustalo, ale o to víc bylo slyšet hvízdání meluzíny. Zarývalo se do mozku jako střep. Opilec zaklel a zdvihl se z pelechů. Třesoucí se rukou zapálil svíčku, jejíž plamen odhalil hrozný nepořádek jediné komůrky podzemní nory. Připomínalo to tady pelech nějakého zvířete. Hobit zjistil, že se předešlé noci ani nesvlékl. Stávalo se mu to často. Vlastně - obvykle si uléhání k odpočinku nepamatoval. To už býval opilý tak, že se divil, jak v takovém stavu vůbec našel domov. Musel to být nějaký pud. Instinkt.

Ozvalo se krátké zabušení.

„No jo, porád...“

Otevřel kulaté dveře a oslepilo jej bodavé světlo. Na tvář mu dopadly zmrzlé vločky sněhu a ze světla vystoupil obrys postavy. Byla to dívka.

„Strejčku...“, zaštkala.

Její slova slyšel Arkuss jakoby z veliké dálky, jako by ležel na dně velikého sudu. Ale mrazivý vzduch jej rychle vzbudil. Byla to Pamilla, Pamilla z hospody. Hospoda byla jeho druhým domovem. Po tvářích se jí koulely slzy jako hrachy a hlasitě nářkala.

„Slyšíte mě, strejčku?“

„Co... cos to říkáte?“, zeptal se

nechápatě Arkuss Dettor a odhrnul si mastné rousy z tváře.

„Náš pantáta... náš pantáta umřel...“

Arkuss nevěřil svým uším. Věděl, že Pamilla v životě moc rozumu nepobrala.

„Ale děvče...“, chytil chlácholivě dívku za rameno, „To už je víc jak třicet let, co tvůj otecko umřel...“

„Náš novej otecko. Pantáta Čipera“, spustila nářek Pamilla Nórienská a svezla se do závěje.

Teprve teď mu to došlo. Do očí mu vytryskly slzy.

Pohřeb Jeremiáše Čipery byl velkolepý, vždyť s tím dobrým mužem odešla část liscannorské a vlastně i družinické paměti. Jeremiáš totiž nebyl jenom oblíbený šenkýř z hospody U hrocha, kdysi dávno býval i aktivním členem Nurnské družiny. A teď byl pryč. Jeden večer roznášel mezi stoly pěnívé korbely a hýřil vtípem a optimismem, a nadruhé den jej našla manželka Lúniel mrtvého ve sklepě. Byl ztuhlý chladem. Ti, co ohledávali nebožtíkovo tělo, tvrdili, že nejpravděpodobněji podlehl náhlé slabosti.

Nebylo tedy divu, že nálada mezi liscannorským obyvatelstvem se té zimy nesla ve smutečním duchu. A málo na tom zlepšila zvěst, že se Yasperovi a Narie narodila zdravá dcera Eowyn. Eowyn Moskytová zdědila příjmení po matce, protože Yasper žádné neměl. Yasperovi se říkalo Zámečník, ale Zámečník nebylo skutečné příjmení. Yasperovi se říkalo Zámečník, protože to byl zloděj. Malé Eowyn šel za kmotra Klabzej Myšilov a cítil se být, věru, ve všech ohledech poctěn.

Ve stínu skonu Jeremiáše Čipery se Lúniel Čiperová chopila vedení hostince U hrocha. Její srdce zahořklo a že se její hořkost velice záhy odrazila i na kvalitě poskytovaných služeb, to Liscannořané mlčky přecházeli s nadějí, že každé hoře jednou nutně přebolí. Překonat srdcebol se seč jí síly stačila snažila krčmářčina dcera Pamilla, ale až čas mohl ukázat, nakolik úspěšně.

A zatím opadly sněhy, přišlo jaro a po něm léto. A s létem se přemnožily vosy, tohoto roku nebyvale. Snad že kruté zimní mrazy daly sílu ovocným stromům, a ta potom vytryskla návalem mízý do rašících pupenů, hojnosti květů a později bohatosti plodů. S hojnou úrodou a jejím přezráním a spadem se potom objevily vosy. A vosy se vlastně staly příčinou, proč Klabzej Myšilov dostal dopis. Myšilov byl starostou obce a adresovat list právě jemu bylo logické, i přesto, že odesílatel a příjemce spolu už od dob Longodonových neudržovali žádné zvláštní vztahy. Ty dávné tahanice měli lidé dosud v živé paměti, ačkoli jak šel čas, že vzpomínky

zbyly jen střepy. Nezřetelné obrazy. Proto byl liscannorský starosta překvapen, kdo mu to píše, a co mu nejspíš píše, nad tím se mu nedočkavostí trásly ruce. Roztrhl pouzdro, rozprostřel smotek na hrubě tesaném dubovém stole a ponořil se do textu. I v přítomí stavení jeho rybí oči dobře vnímaly tmavé kontury rozřezaného písma. Dočetl a pochopil. Tenhle rok byl od samého počátku prokletý.

„Předák Hlína zval sám“, mával Myšilov zamaštěným papírem, když vpadl do hospody U hrocha, „Dočista sám“.

V nálevně to vypadalo jako na pohřbu, takže chvíli myslil, že už to vědí. Ale potom pochopil. Chlapi rezignovaně civěli do prázdných korbělů, jen Horác Lipový z nudy zabíjel mouchy.

„Kde je vlastně stará pani?“, zeptal se druid, když na jeho strašné oznámení nereagovali. Otočily se otrávené obličeje.

„Možná dóle umřela“, zaskuhral starý trpaslík Bolbuch, „Kdo ví...“

„Neblblněte, chlapi...“, zbledl Myšilov.

To už by i na něj bylo moc.

„Esli bysme teda neměli postavit formaci a vzít to sklepení šturmem“, navrhl Ramar, „Třeba se eště bábu dá zachránit“.

„Je tam s ní přece Pamilla... A ta má svaly po fotrovi“.

„Mohlo je to klidně sežrat vobě. Nejdřív to vychlastalo pivo tady nahore, sežralo to všechno dobrý, co tady za Jeremiáše bejvávalo, a teďka to řádí tam dóle“.

„Vobluda!“, výskl Horác a praštil do stolu.

Z mouchy zbyl jen šlem. Tmavé mastné kolečko.

„A co tam dóle teda ty dvě dělají?“, chtěl vědět Klabzej, když si byl už zcela jistý, že se stal objektem funebrálního humoru.

„Narážejí sud“.

„Už nejmiň půl hodiny...“.

„A nebo je ta vobluda sežrala“, shrnul to Bolbuch, „Jiný vysvětlení tady nevidím“.

„Další!“, hýkl Horác.

„Nemlat' mi tady do nábytku, mládenče!“, ozval se suchý hlas staré Čiperové z temnoty schodiště, „Jestli tady uděláš nějakou škodu, tak ti ji napočítám i s ourokama!“.

Chlapi ztichli a ohlédli se za hlasem, odkud se z přítomí vynořila voskovicově žlutá tvář ztrhané vdovy. Nejtíšší byl Horác.

„Ty a ty“, ukázala žena, „Vynesete mi sem sud. Pamilla vám ukáže, kerej“.

Neprotestovali. Vypadalo to, že se nakonec dočkají. Pivo bude.

„Cos to prve říkal vo tý hlíně?“, zeptal se Ramar, když zchlادil vyprahlé hrdlo mocným hitem a ještě mocněji si odříhl.

„Že předák Hlína zval dočista sám“.

„Kdo je to předák Hlína?“, chtěl vědět Horác Lipový.

„Viella se konečně odstěhovala z domu?“, skočil hobitovi do řeči Bolbuch.

„To udělala dobře a Aedd na druhou stranu přestane bejt línej, když se o sebe bude muset starat sám“.

„A třeba s náma vyrazí zase někdy někam...“, pokýval hlavou Menhorian Blathel, „Mám načtený, že dřívávěj nebejvával línej. Bejvával to dobrodruh. Hlína se mu neříká jen tak pro nic za nic“.

„Nevodstěhovala se“.

„A co teda udělala?“

„Umřela“.

Byla to tragická událost. Viella chodívala do lesa vybírat med z hnízd lesních včel. Vyráběla z něj tátovi domácí medovinu. A přihodilo se, že zřejmě šlápla do hnízda vos, které se rozzuřily a pobodaly ji.

„Votek jí prej vobličej, až byl dvakrát tak velkej. Jako tuřín. Hlína píše, že jí ani nemohli poznat, když jí našli. Strašná věc“.

Aedd Ruindorský přišel nejdříve o ženu, krásnou Aelin, potom o syna Fionna, a teď tohle. Zůstal ve Vranigostu dočista sám. Víceméně. Vyjma poslední dcery Illayen, ale ta většinu času trávila v Nurnu.

„Měli bysme se asi ukázat na pohřbu“.

„To bysme teda, zatraceně, měli“.

Chlív nejlíp vyvětrá někdo s vidlemi

Trojice znavených jezdců se zastavila pod košatými stromy, které na odpočívadlo vrhaly blahodárný stín. Nepřilíši vydatný pramen živil čůrkem napajedlo vyztužené zčernalým dřevem. Výztuha byla letitá, nasáklá vodou a porostlá houbou. V chladivém stínu nehybně trčela mlčenlivá socha, kterou z návětné strany pokrýl zelenkavý mech. Vlastně se jednalo o sousoší, znázorňující tři toporné mužské postavy ze zbraněmi. O světcě tedy zřejmě nešlo. Jeden muž mohl být dost dobře žena. Ale asi byl to muž, elf, jeho rysy byly jemné. Měl dlouhé kadeře, stejně jako z koně sesednuvší elegán v kroužkové zbroji. Mohl být i podobného věku, ale u elfů si člověk nemůže být nikdy jist. Elegán byl mezi jezdci nejmladší a zřejmě nejnižší postavený. Minul kamenný podstavec a žiznivě se svezl k napajedlu.

Druhý ozbrojenec byl nesporně voják. Vypadal, že už v životě něco zažil. Zůstal sedět v sedle a obezřetně obhlédl okolí. Teprve potom odkryl lícnice a sňal přilbu. Měl úplně lysou hlavu, ale soudě podle věku si ji nejspíš pečlivě holil břitvou. Potom jej zaujal sousoší. Nejprve ukázal na kamenné muže, potom na elegána. Vztyčil tři prsty.

„Znamení...“, řekl a v úsměvu vycenil řady zkažených zubů.

Elegán přestal pít a věnoval nechápavý pohled plešatému.

„Tendle hezoun vypadá úplně jako tady náš Borus“.

„Vod rána do mě jenom vartuješ, Dulgu“, postěžoval si elegán a přejel vlhké rty rukávem.

Z mokřých kadeří mu kapala voda. Dulg se jenom uchechtl a otočil se na nejstaršího z mužů.

Muselo mu být kolem padesáti let a ti dva mu zřejmě dělali ozbrojený doprovod. Sám kromě malé příruční zbraně ozbrojený nebyl a jeho tělo nechránila žádná zbroj. Měl černou špičatou bradku a pečlivě zastřižené vlasy pod ušima. Bradku i účes měl zpevněné vetřeným lojem, který jim dával tvar a lesk. Byl tlustý a na člověka velmi malého vzrůstu. Jeho bohatý jezdecký šat však dával tušit, že se pyšní jistým postavením.

Slunce stálo vysoko na obloze a v letním horku se nehnul ani lísteček. Tlustý muž se velmi potil a dýchavičně lapal po dechu. Vyňal z torby šátek s monogramem a utřel si pot, který mu v účích stékal po tukovité tváři. Potom šátek zase složil a zastrčil do torby.

„Nohu...“, řekl.

Elegán strnule civěl na kamenného muže s kadeřemi.

„Neslyšels pána?“, houkl plešatý Dulg, „Podrž mu nohu!“.

Elegán sebou cukl.

„Ano, pane Turgusi“.

Tlustý muž se rozvalil na odpočívadle a přikázal kučeravému Borusovi připravit oběd. Borus urovnal staré ohniště, nalámal klacký a vykřesal do troudu jiskru. Za chvíli už hořel oheň a pod Borusovými hbitými rukama se v kotlíku škvířila slanina s vejci. Dým z ohně stoupal k nehybným tvářím bezejmenné kamenné trojice.

„Na podstavci nemaj ani žádný jména“, řekl mladík, „Kdyby to byl hrob, jména by tu byly. Takže hrob to není“.

„Místní tady tomu místu říkaj Na škvarku“, připomněl Dulg, co se dozvěděli v Nurnu, „Prej tady kdysi někoho zabil blesk“.

„To je teda pech, když blesk sežehne tři chlapy naráz“.

„O třech chlapech nikdo nemluvil“, namítl Dulg, „Tihle tady s tím bleskem nemusejí souviset“.

„Ale kdyby jo, tak to by byl teda pech“, trval si na svém Borus.

„Jo, to by teda byl...“.

„Ještě že to dneska na blesky nevypadá“.

„Jsou i jiný nebezpečnosti“.

Borus nerovnoměrně rozdělil smaženici do cínových misek a tu nejlínější podal tlustému

muži. Ten na znamení díky kývl hlavou, nasál vůni a lačně naplnil ústa. K jídlu muži přížvykovali nalámaný chléb.

„Jak to ještě může být daleko?“, zeptal se pan Turgus, „Jakže se to vlastně jmenuje?“.

„Liscannor, pane“, zatápal v paměti Borus.

„Už jenom kousek“, odvětil Dulg, „Za kopcem nebo za dvěma. Možná ale míš“.

Hion Turgus pokýval hlavou a vložil do úst chlebovou kůrku.

„Stejně pořád nechápu, proč ten relskej zboj nepotřou naši“, neodpustil si Borus, když sebral nádobí a začal ho mýt u napajedla, „Vladerský vojsko... nebo snad rovnou královská garda“.

Dulg se zašfoual prstem v zubech a odplivl si.

„Pěkně je pochytat a šup, hlavičky na kůly. Žádný s nima štráchý“.

„Omlouvá tě tvoje mládí, chlapče“, řekl tlouští, „Ale my jsme povinovani službě králi“.

„Ale...“.

„A král Haaken dobře ví, že situace si vyžaduje poslat do Rellu někoho zvenčí. Jeho postup je prozíravý“.

„Máme tam posádky... Co třeba Dorinská tvrz? Pod vladerskou korouhví tam slouží aspoň půl tisícovky mužů“.

Holohlavý Dulg si znovu uplivil a proklál mladíka podmračeným pohledem.

„Tys v Rellu nikdá nebyl, co, mlíkosaji?“.

„Nebyl...“.

„Je to kraj skrznaskrz prolezlej kalonskejma špicloma a není kroku, abys nezavádl o někoho, kdo je s něma spřáhlej“.

Hion Turgus si utřel mastnou pusou kapesníkem. I kapesník byl opatřený vyšíтым monogramem. Na tom, že je pobočníkem krále Haakena III., si zakládal a nestránil se dávat to patřičně na odív.

„Rell je totiž chliv světa, Borusi“, pravil válečník Dulg, „A chliv nejlip vyvětrá někdo s vidlema“.

Pan Turgus souhlasně pokýval hlavou a ztěžka se postavil na krátké masité nohy.

„Jsme vyslanci krále a plníme jeho vůli“, řekl vzápětí, „Jdi a přichystej praporec, Borusi. Je čas vyrazit“.

Družina vyslance krále Haakena

Vesnice, která před nimi vyvstala z travnatého údolí, působila velice ospalým dojmem. Možná to bylo tím, že bylo horko až k padnutí. Na kraji vsi minuli polonahého muže. Nesl otep lískových prutů a přes rameno zastřeleného zajíce.

Krev ještě nestačila zaschnout. Na zádech muži visel tisový luk, upevněný v koženém pouzdru, tětívu vzorně svěšenou, aby se jádro luku zbytečně nenamáhalo. Napříč zavěšený toulec s rozličně opeřenými šípky. Bezesporu lovec. Když ho slušně pozdravili, jenom něco zabručel a pospíchal dál. Na praporec, který Borus hrdě třímál, ani nepohlédl. Za chvíli jim muž zmizel z dohledu. Borus mužovu netečnost vůbec nechápal. Považoval se za urostlého, vždy elegantního muže. A vladerské barvy považoval za nepřehlédnutelné. Žlutá a bílá z praporce žhnuly jako slunce a oblaka.

„Zatrub na roh, Dulgu“, přikázal Hion Turgus válečníkovi, „Ať se tady konečně něco pohne“.

„Jistě, pane“.

Troubení jako první přivábilo hrstku dětí. Ačkoli byly zvědavé, držely se v uctivém odstupu. Tři hoši se mračili a o něčem se mezi sebou tiše dohadovali. Nejstaršímu mohlo být tak jedenáct let. Čtvrtá byla dívka.

„Dobrý den, milostpáni“, ozvala se najednou dívka a vysekla pukrle, „Co vás přivádí do těchto míst?“.

„Jsme družina ctěného pána Hiona Turguse, pobočníka a vyslance krále Haakena III., svrchovaného vládce Vlander“, pronesl obřadně Borus a jeho vypnuté tělo připomínalo štíhlou voskovicí.

Dulg s tlouštíkem po sobě rozpačitě pohlédli.

„Jak se jmenuješ, maličká?“, zabručel Hion Turgus.

„Luna, pane“, odvětila způsobně dívka, „Luna Nórienská“.

„Pojď sem, děvče“, usmál se Dulg a rozevřel lícnice přilby.

Gawin Ruindorský chytil dívku za rameno a jeho bratr Lotd se vyděšeně postavil po její druhý bok. Nejstarší chlapec popošel dva kroky dopředu a založil si ruce na hrudi, ačkoli bylo zřetelné, že je strachy celý připosražený.

„Ni... nikdo nikam ne... nepude, pa... pane“, řekl Chában Březinka.

„Ty seš asi předák tlupy, co?“, houkl pobaveně Dulg.

Chában se nejistě ohlédl za svými kamarády a odpověděl: „Jsem... jo...“.

„A jáméno máš?“.

„Březinka, pane“, potáhl hoch.

Měl srdce v kalhotách, ale věděl, že ustoupit nesmí. Sklidil by posměch.

„Tak nám, Březinko, zavolej fojta týhle vsi. A řekni mu, kdo s ním chce mluvit“.

„Dondi pro druida, Lotde“, zachrčel Chában.

Lotd se otočil na mladšího Gawina a zdvihl obočí.

„Já nejdu“, ohradil se Gawin, „Ať jde holka“.

„Já se nebojím“, odsekla Luna, otočila se na podpatku a rázně vykročila ke vsi.

Chlapci zaraženě stáli a zkoumali praporec. Byl čtvercový, rozdělený napříč. Levé pole bylo bílé, pravé žluté. Uprostřed se skvěl bojový štít, také dělený, jen s prohozenými barvami. Pod štítem ležel šikmo ocelový meč. Ten znak jaktěživi neviděli. Koně pohazovali hlavami a tu a tam některý netrpělivě hrábl kopytem.

Nějakou chvíli to trvalo, ale potom ho spatřili. Jel na koni bez sedla a v ruce držel sukovici. Tu malou nechal daleko za sebou. Vedle koně běžel pes. Když se přiblížil natolik, že bylo možné rozeznat detaily, Borus znejistěl.

„Ale... to přece...“.

Hion Turgus jej gestem vybědl ke klidu. Dulg uplivil zpěněnou slinu.

Nebýt svazků amuletů a korálí, jež mu chřestily na krku, vypadal jako žebrák. Jeho divoký šedý vous vlál po ramenou a podél hrudi, stejně tak řídnoucí již vlasy. Děsivé byly jeho oči, jakoby potažené mrtvolnou mžurkou, snad mžurkou slepoty. Ale nebylo sporu, že ten divoký muž vidí věru dobře. Určitě mu bylo mnohem méně let, než na kolik se zdál. Na Borusově tváři se zračilo čiré překvapení a zděšení. Nejvíce ho mátl, že Hion Turgus, jeho pán, se tvářil, jako by tohle víceméně čekal. Dulgovi neušlo brnění, které chránilo druidovo tělo. Tu zbroj netvořil kov, kalená ocel. Připomínala svrchní část krunýře obrovského kraba, vápenatou krustu. Vsadil by se, že matná místa v záhybech tvoří zbytky zaschlých řas.

„Dobřej den“, zamračil se muž, když zarazil koně, a zdráhavě zdvihl ruku na pozdrav, „Ta malá říkala, že se mnou chcete mluvit. Říkají mi Myšilov“.

Hion Turgus se uklonil a otočil se na Boruse, který očividně ztratil řeč.

„Jsme družina ctěného pána Hiona Turguse, pobočníka a vyslance krále Haakena III., svrchovaného vládce Vlander“, zasténal mladík.

Dulg pokýval hlavou a podezíravě si Myšilova měřil. Ten muž na něj působil značně nedůvěryhodně. Ale za léta služby už věděl, že první dojem je sice důležitý, ale plnou váhu má teprve ten druhý.

„Rádi bychom s vámi a vašimi muži hovořili v jisté delikátní záležitosti“, řekl tlouští, „Byl byste tak laskavý a pozval nás do vaší starostovny?“.

Klabzej Myšilov se ohlédl směrem ke svému domu a zadumaně si přejel nos rukávem.

„Mám tam něco rozdělaného...“, zaskuhral, „Ale k těmhle účelům tady máme celkem slušnou hospodu“.

Kráčeli na koních v závěsu, chlapci

vyrazili napřed zvěstovat novinu o cizincích ve vsi.
„Myslíš, pane, že jsme se rozhodli správně?“, pošeptal Dulg Haakenovu vyslanci.
„Uvidíme...“.
„Teď jsem teprve pochopil tu věc“, odušil Borus, „Tu o tom chlvě a vidlích“.
Dulg si nenučeně odplívl.

Špinavá práce

„Nebudu vám, pánové, zastírat, že jde o poměrně špinavou a riskantní práci“, uzavřel Hion Turgus předstření základního rámce poptávaných služeb, „Práci víceméně bez zázemí. Jen velmi málo lidí je, pochopitelně, do panovníkova záměru zasvěceno“.

Dulg se pohlídl po pleši a mlčky přitakal. Nurnští mlčky sledovali, jak ten cizí pán vyložil na hostinský stůl nadité měšce.

„Tohle je záloha... ehm, na cestovní výdaje a podobně“.

Nastalo dlouhé ticho, Nurnští po sobě vrhali poplašené pohledy.

„Mno...“, mlasl Zoltar Zemikosa a nasucho polkl.

Ty peníze ho přitahovaly, ale přijetí práce skýtalo, jak se zdálo, i možná úskali.

„Takže abysme to shrnuli“, zabručel po chvíli zaraženého ticha Bolbuch Dědek, „Chcete, abysme vykydlili bandu nějakých rabijátů, co vašemu panu králi sajou krev...“.

„Dá se to tak říct...“.

„Proč na ně teda prostě nepošlete vlastní armádu?“.

„Chápejte, pánové... Rell je velmi výbušná oblast, a potom... nemáme v kraji dostatečné zdroje...“.

„Vy zase, při vši účtě, chápejte naši opatrnost...“, namítl Menhorian Blathel, „To není jen tak, někdy přijet a mordovat lidi...“.

„Správně...“, ozval se Gerllod Moskyt, „Nejdřív bysme měli znát realie a teprva pak se rozhodovat“.

„Jo“, řekl Klabzej Myšilov a Yasper Zámečník takéž mlčky přitakal.

Pan Turgus vyňal z brašny dvě mapy. Obě rozvinul na stole a zatížil rohy plechovými korbely. Potom gestem vyzval mladého Boruse. Ten se prodral k plánům.

„Tak podívejte se, pánové“, připíchl pergamen prstem, „Tohle je Rellské panství. A tady vidíte Vlandry a Kalon. Jako na dlani“.

Rellské panství bylo relativně malým územím, stěsnaným jako erteple mezi dvěma královstvími - Vlandrami a Kalonem, a vzhledem ke své nešťastné poloze, vklíněné uvnitř těchto států, bylo odpradávná objektem věčných územních svárů. Rozlohu Rellu podle kartografického měřítka

odhadli Nurnští na třicet ku padesáti mílím. Nic velkého, prostě erteple. Erteple sváru. První velký územní spor se měl prý datovat do let 924 až 926, kdy na konci zmíněného období Kalon s Vlandrami svedli první regulérní a velkou válku. Od té doby obě království svedla dalších sedm krvavých válek, přičemž ta poslední byla zažehnána roku 1064. Nurnští pochopili, že Rell nepřipomínal ertepli pouze vzhledem, on erteplí skutečně byl - s každou válkou připadl do područí útočníka a útočníkem byla vždy ta strana, v jejíž moci se právě tou dobou sporné území nenacházelo. Hion Turgus samozřejmě tvrdošíjně hájil právoplatný územní nárok Vlander, ale dalo se předpokládat, že Kalonští k celé věci zaujímají právě opačný postoj. Elegán Borus vysvětlil, že na počátku sporů byl sňatek, a to sňatek dcery pána z Rellu, jistě Kalisty, patnáctileté panny, s Rudenem Vlanderským, jenž třímal vlanderské žezlo. Součástí sňatku bylo i uzavření smlouvy, velice obsírného a právně složitého dokumentu, jenž zakotvoval územní vypořádání a spoustu dalších souvztažných i nesouvztažných bodů. Rellské území se tedy stalo součástí Vlander.

„Jenomže potom přišly sňatkové problémy...“, upozornil Borus.

Barbar Ramar zdvihl údivně obočí.

„Prostě problémy ohledem té smlouvy...“.

To bylo tak. Roku 924 zemřel Ruden Vlanderský a Kalon napadl nejasnosti vyplývající ze zmíněné listiny. Vlastně napadl některé body pro jejich nepravomocnost, případně nesprávný výklad. Vlandry s Kalonem však nedospěly k smíření dohodě a roku 926 došlo na řešení silou. Armády obou zemí se střety na území erteple sváru.

„Vlandry“, připomněl pan Hion Turgus a lysý Dulg mu zasvěceně přitakal, „tenkrát dle práva uhálily Rell“.

Setrvalost stavu ale netrvala dlouho. V Rellu, respektive v severních horách, se našla ložiska zlatých rud, a to ložiska velice slibná. Erteple se záhy stala zlatým jablkem sváru a reakce na zmíněné zjištění se sebe nenechala dlouho čekat. V následných válkách se tedy Rellské panství stalo součástí Kalonu, potom zase Vlander, a tak dále. Šlo jen o nezbytný čas, jenž ten který poražený potřeboval k pořádnému nadechnutí.

„Dnes je Rell součástí Vlander“, řekl pan Turgus.

„Podle práva...“, podotkl vlanderský mladík.

„Podle práva!“, udeřil pěstí do zbrojních plechů válečník Dulg a zašklebil se.

Ačkoli těžba rud zlata byla hnací silou válek, Rell byl známý spíše těžbou dřeva a jílů, a z nich plynoucí výroby uhlí, řeziva a keramiky. Ale to nebylo pro důvod učinění předmětné pracovní

nabídky, tedy meritum věci, až tak důležité. Meritem věci bylo, že vlanderský panovník, respektive jeho rádci, pojali závažná podezření, že Kalon významně změnil taktiku pro znovuzískání rellského kraje. Mezi obyvatelstvem území, znaveným neutuchajícími přesuny ozbrojených armád té či oné strany, jež neměly jiného efektu než jeho pozvolného zbídačení, začaly propukat lokální projevy odporu a rebélií. Nedobře se na stavu nálad projevíly i poslední dva hubené roky, jež se nesly ve znamení extrémně špatné zemědělské úrody. Převládá předpoklad, a některé důkazy jej podepíraly, že Kalon spíše než další otevřené válce rozhodl se věnovat úsilí podpoře místních rebélií, a to podpoře ať již materiální či personální. Dalším předpokladem, jakkoliv nepotvrzeným, bylo, že kalonská pokladnice přímo financuje a rekrutuje ať již vnitřní či vnější osoby, které se infiltrují do ohnisek nepokojů. V Rellu totiž za poslední dva roky nebyvale vzrostla zločinnost, projevující se organizovaným řáděním lupičských band. Vlanderský panovník Haaken III.se po moudré rozvaze tedy rozhodl použít obdobné zbraně, to jest najmout někoho zvenčí.

„Někoho zvenčí, kdo zná způsob takového uvažování. Někoho, kdo zná ty praktiky a způsoby boje, chápete...“.

„Myslíte si snad, že jsme banda špinavejch lumpů?“, ohradil se Gerllod Moskyt, gwendarronský voják.

„Nebo prachšproský zloději!“, přidral se Yasper Zámečník.

„Nechtěl jsem, aby to takhle vyznělo“, omluvil se pan Turgus, „Chápejte... vy jako lidi zvenčí... a z venkova... dokážete zhodnotit situaci lépe než, takřkajíc, vojáci ve vlanderských uniformách“.

„Prostý lidi s váma budou mluvit... leccos se třeba doslechnete...“, doplnil Borus, „Zorientujete se, zhodnotíte... Zvážíte pro a proti...“.

„A co teda konkrétně byste požadovali?“, otázal se starosta Myšilov, „Omlouvám se, jestli jsem trochu nechápavej, ale chtěl bych to slyšet ještě jednou a nějak stručněj“.

„Udělat pořádek, utnout to kalonský řádění!“, houkl Dulg, „Třeba i pobít, když to bude nutný!“.

Borus věnoval Dulgovi poplašený pohled.

„Hlavně se zorientovat“, pravil o poznání mírněji Hion Turgus, „A potom podle situace“.

Podle situace

Podle situace, to mohlo znamenat leccos, ale hlavně to znamenalo, že ti tři, co přicvávali z

Vlander a přinesli nabídku špinavé práce, nemluví úplně na rovinu. O tom Nurnští neměli pochyb, způsob takto položené práce zase měl na druhou stranu i své nesporné výhody. Mohli očekávat, že práce bude přicházet postupně, postupně budou i vypláceni a oni budou mít vždy volbu - přijmout nebo nepřijmout. Nic jim v takovém případě nebránilo, pokud by usoudili, že je někdo tlačí za hranu, kam už nechťejí, říci ne a sbalit si sakypaky. Navíc fakt, že pracují pro krále, respektive v intencích jeho záměrů, jim snad skýtala jakés takés záruky beztravnosti, kdyby se něco vymklo kontrole. A tady se vymknout kontrole, jak se zdálo, mohlo kde co. Nurnští si tedy vzali čas na rozmyšlenou a požádali, aby se pánové zatím ubytovali v hostinských pokojích. Potřebovali se v klidu poradit.

„Tak co, teda?“, zeptal se Klabzej Myšilov.

„Smrdí to“, odušil Bolbuch a zamračil se, „Svrbí mě nos a na ten já dám“.

„Smrdí to věru fest“, přitakal Menhorian Blathel.

„Ale myslíte na to, co si můžeme vydělat“, podotkl Zemikosa, „A těží se tam zlato... víme!?“.

„Já bych tam jel“, řekl Horác Lipový, „Moh by to bejt hezkej vejlet“.

„I kvůli va krvavému zlatu?“, zavrtěl hlavou Yasper, který měl asi největší povědomí o způsobech loupeživých band, a tedy volil střizlivou opatrnost.

„Zlato je jenom jedno“, zaburácel Zemikosův výkřik, „Zlatý!!!“.

„Jak se to pozdává tobě, Ramare?“, zeptal se Menhorian Cairmský.

„Hm“, odušil zadumaně Ramar.

Ramar z toho, co slyšel, nebyl na pochybách, že Kalon rebélie i loupeživé tlupy podporuje. Sám byl za mallikorskogwendarronské války infiltrován přímo v srdci nepřítele. V královském městě. Bylo mu jasné, že tohle vůbec nebude lehká práce. Nejhorší na takové práci je, že kohokoli potkáte, nemůžete si být do poslední chvíle jistí, na čí straně skutečně stojí a kdo ho případně platí. Vlastně nemůžete si být jistí naprosto ničím.

Ačkoli to tak na začátku bouřlivé debaty nevypadalo, nakonec se většinový názor přiklonil na stranu nabídku přijmout. Možná v tom hrál roli požitý alkohol, možná rozčekanost, protože Nurnští si museli pořádkem hlídat starou paní Pitkovou, aby se nenechala na suchu. Ať to bylo jakkoli, rozhodli se sepsat prezenční lejtstro, vyvolit vůdce a dohodnout nezbytné.

Vůdcem výpravy byl toho večera zvolen starý trpasličí veterán Bolbuch. Bijec každým coulem a moudrý chlap. Spolu s ním měl

válečnické jádro tvořit příslušník GKA Gerllod Moskyt. O magickou podporu se měli starat sečtělý mistr řemesla Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, po poslední výpravě řečený též Halabus, a válečný veterán Ramar, jenž své umění směřoval spíše do oblasti průzkumnictví. Podporou špinavé magie, respektive jejími výpotky, ale i mnohým jiným, měli být ku prospěchu věci alchymisté Zoltar Zemíkosa a hobit Horác Lipový. I když zmíněný Horác spíš mnohým jiným než zrovna mistrovstvím svého oboru. Horác Lipový byl především veselý a velice zmatený muž. Byl tu však i jeden řemeslně zručný člověk, zloděj, jehož znalosti mohly být v daných reáliích neocenitelné. Jmenoval se Yasper, Yasper Zámečník. Byl příbuzensky spjat s rodinou Moskytů jakožto Gerllodův švagr. Zdraví spoludruhů a taktéž orientační či stopařské záležitosti měly padnout na hrb druidu Klabzeji Myšilovovi. Je však důležité vzpomenout i nápomocné zvíře, Ramarovu sojku. Svoji sojku měl Ramar velmi rád a staral se o ni se vši pečlivostí. Byla jeho přítelem a byl s ní spjat i myslí. Není třeba dodávat, že zmíněný pták se jakožto animálio nevyhlíhl z vejce. Byl zhmotněn.

„Děkuju za důvěru“, zabručel Bolbuch. Nurnští se dohodli, že oficiálně přimou nabídku, a odjezd byl stanoven nazítří. Sraz, jako obvykle, u Janternu. Všichni měli mít koně, osobní zásoby a vybavení a ovšemže překontrolované zbraně. Menhorian Blathel, který už pečlivě prozkoumal mapu, navrhl plán cesty. Mělo se jet přes Naglin a Marrburk.

„Tady po obchodní cestě na Rast překročíme hranice Vlander“, ukázal elf směr, „A tudy na Kilt. Kilt je hlavní město Vlanderského království“.

„A Rell je kde?“

„Tady... po cestě z Kiltu. Areg je sídelní město panství“.

Navečer, když vůdce Bolbuch oznámil Hionu Turgusovi přijetí práce a převzal zálohu, dozvěděl se, že Vlanderští pojedou s nimi. Takže se vůbec nezdálo, že by někde cestou měli tápat, ať již v kraji, tak při výběru nocležen či hospod a přenocování. Peníze vůdce předal Myšilovovi, aby je uložil do bezpečí svého domu, hned vedle starostenské pokladnice, aby o ně Nurnští po cestě nepřišli. Druid vysvětlil ženě Nilwě, že se jedná o peníze družiny a ať je Nurnským vydá, kdyby se náhodou z dáleka nevrátil. Loupalo ho v kostech a měl takové prazvláštní tušení.

„Komu konkrétně bych měla ty peníze vydat?“, pohodila hlavou Nilwa Myšilovová.

„Podle situace“, zabručel druid.

Nadivoko

Nurnská kumpanie vyrazila na cestu

osmého dne měsíce poradostin. Po obloze plula hřmotná oblaka, která čas od času zakryla slunce. Bylo horko a dusno, ale mouchy létaly vysoko, takže se nedalo předpokládat, že by v dohledné době měla přijít bouřka. Hion Turgus se potil a co chvíli si otíral z tváře krůpěje potu. Nurnští jeli mlčky a naslouchali Menhorianovu zasvěcenému vyprávění o magických obrazech a jejich významu. Mladý Borus hlta každé učencovo slovo, ale holohlavý Dulg co chvíli podmračeně zavrtěl hlavou. Buď elfovu vyprávění za mák nerozuměl, nebo je považoval za žvásty. Jízda mířila cestou na sever, v průběhu několikadenní pouti se kurs přiklonil k severovýchodu. Druzi směřovali neomylně k Naglinu, tuto cestu znali jako své boty.

„No a dostáváme se ke kruhu...“, navázal Menhorian Blathel tam, kde včerejšího večera přestal, „Kruh je taky magický obrazec, a ať se to na první pohled nezdá, je velmi výjimečný, mezi obrazy jedinečný a ve své podstatě vlastně i velice složitý“.

„Ty myslíš jako kolo?“, zeptal se hobit Horác, „Jako kolo vod vozu třebas?“

„Nikoli. Mám na mysli kruh... Kruh vyniká svou pravidelností, střídou a ladnou, prostou veškerých anomálií. Kruh nemá konce ani začátku. Je definován jediným středobodem, což je jeho specifikem především, leč jeho výhodou i nevýhodou zároveň...“.

„Žvásty!“, ujely nervy Dulgovi.

Zpupně si odplivl, kopl koně do slabin a předjel do čela. Zanedlouho se k němu připojil i Hion Turgus. Ti dva si něco vykládali. Borus zůstal, mladík byl elfova výkladu lačný.

Navečer se družina utábořila pod širým nebem, protože to tak zrovna vyšlo. Kdyby přespali v poslední hospodě, dorazili by zítřka do Naglinu až pozdě v noci. A oni si chtěli ještě pořádně užít v knajpě, kam kdysi tolik rádi chodívali slavit s Heftem. Heft Taras se tam s Nurnskými setkával na zapřenou, to kvůli své žárlivé ženě Fiale, a o to bývaly pitky bouřlivější. Zakázané ovoce vždycky nejvíc chutná. A tak se druzi těšili, že něco z těch dávných časů zase okusí, alespoň závan dávné atmosféry. Věděli ale dobře, že stejně jako kdysi už to nikdy nebude, když trpaslík Heft už dlal na onom světě.

Nurnští dřepěli rozvaleni u ohničku a povídali si. Yasper pekl dvě kachny, které udolali Klabzej s Ramarem, a Gerllod Moskyt radil, jak nejlépe zajistit, aby kůrčička byla vypečená a křupavá, a přesto ne zuhelnatělá.

„Nejlepší jsou samozřejmě na jabkách, pěkně v peci pečený“, olízl si rty voják, „Jak to umí naše máma“.

„Mám rád i nadivoko...“, řekl Zoltar, „Vlastně nadivoko je, hádám, ještě lepší“.

„Nadivoko?“

„Ty neznáš nadivoko? Chlapi! Von nezná nadivoko! Nadivoko je když... představ si to...“.

„Jo“.

„Prostě vemeš kachnu tak jak je“.

„I s perím?“

„Přesně tak. Prostě vemeš kachnu i s brkama, vyváliš jí v blátě a tu kouli zahrabeš do žhavého popela. Tomu jídlu právě se říká nadivoko“.

„A dál?“

„Dál už nic. Dál už prostě čekáš. Nebo si skočíš třeba něco nutnýho vobstarat, a pak se vrátíš“.

„A dál?“

„Dál už vopravdu nic“, nechápal Zoltar směr dotazu, „Vyhrabeš to, rozklepeš krustu a jíš“.

„Divoký barbaři to tak dělají“, přitakal Ramar, „Tam na východě, v pláních. Peří zůstane v tom spečeným jílu a vlastně se vodloupne vod kůže“.

„Tak vidíš. Říká se tomu nadivoko a je to moc dobréj dlabanec“.

„Hele, Zoltare...“, ozval se druid, „A co pajšl?“

„Jak jako pajšl?“

„No pajšl... Vnitřnostě“.

„To jsem neřek? Ty se musejí samozřejmě vyndat předem, na to se musí prostě myslet“, zagestikuloval alchymista, „Jó, nadivoko není vůbec jednoduchý jídl. Musí se umět. Ale vo to víc chutná. Nadivoko se dá vařit z různých věcí“.

„Zítřka už budeme v Naglinu, pánové“, ozval se znenáhla Hion Turgus, „A to znamená, že se budeme muset rozdělit“.

Nurnští překvapeně vzhledli k tlustému chlapíkovi, jehož mastný obličej pableskoval plameny ohýnků.

„Jak to myslíte, rozdělit?“, opáčil vůdce Bolbuch.

„Myslím to přesně tak, jak to říkám. Z důvodu bezpečnosti nás všech...“.

Hion Turgus vysvětlil, jak si to rozdělení konkrétně představuje. A představoval si to tak, že by nebylo dobré objevit se ve Vlandrách s cizími žoldáky a být v budoucnu s jejich pozdějším pohybem po zemi a obzvláště po Rellu jakkoli spojován. Zřejmě se obával, že pobyt Nurnských v jeho domovině a špinavá povaha zadané práce nutně vyvolá jisté nepříznivé reakce. Pan Turgus vyjevil přesvědčení, že je z taktických důvodů nanejvýš záhodno, aby se on a jeho doprovod vrátili domů tak, jak z Vlander odjížděli - tedy ve třech. Zřejmě doma uvedli nanejvýš uvěřitelné a chvályhodné vysvětlení důvodů své spanilé jízdy do ciziny, jež s největší pravděpodobností nekorespondovalo s pravým stavem věcí. Turgus

nemínil ani úplné drobnosti ponechat náhodě. Nurnští se měli do Vlander vyloupnout od Nabatelu či alespoň Carentanu a působit dojmem potulných námezdních žoldnéřů prostých jakékoli soustředěné vize. Nápad Nurnských zpít se v Naglinu do němoty podpořil, poněvadž pijatyka samotná i zdlouhavější cesta do hlavního města Vlander garantovaly Turgusův náskok v řádu dní. Dní nutných také k tomu shromáždit další informace a podklady pro přesné vymezení oné stále ještě mlhavě deklamované špinavé práce.

„Sejdeme se v Kiltu, pánové, v sídelním městě Vlander“, řekl Hion Turgus, „Ubytujte se v hostinci U jestřába. Tam si vás najde můj člověk“.

„Jakej člověk? A jak nás pozná?“, zeptal se Bolbuch.

„To nechte na mně...“.

Menhorian Blathel vyňal z příruční mošny značně ušmudlaný a pothnaný plán marrbursko-tmarstských krajů. Přisvítil si zažehlou lucernou, jezdil prstem po mapě sem a tam a nespokojeně pobrukoval. Yasper mu zvědavě nahlížel přes rameno a taktéž Bolbuch z druhé strany.

„Je to tu dost nepřesný, hlavně tady nahoře kolem Carentanu...“.

Kus mapy mezi Tmarstem a Cahirentem byl políty zřejmě červeným vínem a kartografické značky v těch místech částečně překryla tmavá skvrna.

„Hádám, že bysme měli jet do Tmarstu a potom po tejhle cestě. To by měla být hlavní cesta do Carentanu, takže bysme nemuseli bloudit“, navrhl elf, „Do Tmarstu bych to hádal tak čtyři, pět dní, a potom tak dva na hranici“.

„Porád mi není jasný, kudyma to chceš vzít“, odušil vůdce nespokojeně, „Žádnou cestu na hranice tady nevidím, a vobjíždět celej flák cesty přes Gorgan a Nabatel mi přinde dost divoký“.

„Uhneme ještě před Carentanem. Tady... tady, co se cesta přibližuje k Aydaře“, ukázal Blathel, „Přebrojíme řeku a pak krzeva lesy. Ale divoký to bude, to jo. Bude to takřikajíc přechod nadivoko“.

Zoltar Zemíkosa mlaskl a navrhl, že je nejvyšší čas pustit se do těch kachen.

„Nadivoko...“.

„Nadivoko je to prostě nejlepší“, řekl jízlivě Gerllod.

„Nepochybně...“, pravil Bolbuch, ”V Tmarstu dokoupíme zásoby“.

Vlandry

O dvaadvacátých poradostinách se Nurnská kumpanie vynořila z hraničních lešů a ještě téhož dne jezdcí na znavených koních přebroдили říčku Carimu. Byli ve Vlandrech.

Nechali se vést masivní linií rozeklaných štítů Querrských hor, kterým se zde nepochopitelně říkalo hory Carenské. Mohlo jít o místopisnou chybu u Turgusově mapě, mapa sama o sobě působila nepříliš seriózním dojmem, jako by ji nakreslil spíš lidový umělec než zkušený kartograf. A v čem umělec tápal neznalostí profese, to se snažil dohnat pestrostí palety barev. Hory byly červené, lesy žluté a popisky modré nebo sytě oranžové. Modrou barvu autor zvolil jak pro vyznačení řek, tak i hranic. Což bylo z praktického hlediska poněkud matoucí a na první pohled se zdálo, že Vlandry jsou krajinou řek. Co se týče zmíněného pásu hor, možné je, že označení Carenské vycházelo ze zkomoleniny slova Carentan. Carentanské hory. Možná, snad. Na každý pád v Gwendarronu se jim říkalo Querrské, kam až paměť sahá.

Nurnští drželi neomylně správný směr a o den později projeli branami Kiltu, hlavního města Vlanderského království. Města, kde se měli setkat s mužem Hiona Turguse v hospodě U jestřába. A ten muž, jak předpokládali, jim měl zaříditi audienci u panovníka Haakena III. Zmíněnou hospodu našel bez obtíží a kvitovali s povděkem, že šlo o navýsost slušný a zavedený podnik. Jelikož bylo do večera, kdy Nurnští předpokládali, že budou s největší pravděpodobností kontaktováni, ještě dost času, ustájili koně, ubytovali se a rozešli v malých hloučcích po městě trochu se obeznámit s pouličním kolotem. Nasát atmosféru, jak tomu s oblibou říkali.

Už když projížděli volnou krajinou, bylo Nurnským jasné, že půda Vlander je zemědělsky velice úrodná. Všude, kam oko dohlédlo, táhly se lány pomalu zlátnoucího obilí. Obilnice země zdála se být natolik úrodnou, že by bylo divu, kdyby přebytek sklizní nebyl vyvážen do okolních méně úrodných zemí. A bylo tomu tak. Obilí se jevilo být hlavní vývozní komoditou země, jak se ujistil Menhorian Blathel v kiltské knihovně. Ne nadarmo byly Vlandry označovány Obilnicí středu. S podobným zjištěním přispěchal i Zoltar Zemikosa, který to vzal přes tržiště. Z obilné produkce vyplývala i bohatá thovacevní nabídka produktů z pekařských pecí, pivních varen a pálenic. Tedy kořalek všemožných názvů, odvozených od užitého druhu zrna. A že byla místní pálenka výtečná, to Zoltar potvrdil, protože k Jestřábovi dokráčel krokem lehce již rozevlátým a s úsměvem od ucha k uchu. Kilt ležel na křižovatce obchodních cest, poloha města měla s kvetoucím obchodem hodně co společného.

„Maji tu pěkný hrad“, řekl Bolbuch, „Ten Haaken po svejch předcích nebude žádné chudák. Všechno v kameni, poctivý hradby, no řekni, Ramare...“.

„Vo tom žádná“, přitakal barbar, „Ale na můj vkus tu mají hodně vojska... pořádek tu

udržují za každou cenu...“.

„Když jsou závislí na obchodu, tak je jasný, že se staraj“, ozval se Yasper, „Kdyby se nestarali, šlo by všechno od desíti k pěti. Vemte si třeba Šedov“.

„S Šedovem přece nemůžeš srovnávat“. „Jak nemůže? Můžu. A věte, že vim, o čem mluvím“, zdvihl ruce Yasper Zámečník, „Taky jsem kdysi žil na ulici... a v těchhle věcech se prostě vyznám... kde není pořádek, tam se zdvihají různý šikovný ručičky... tam si kdejaký myslitel vymejší šikovný přilepšenička k živobytí... na úkor druhých, samozřejmě...“.

„Vojensky jsou na tom dobře, řek bych“, pravil Gerllod, „Jenom ty uniformy maj takový mdlý“.

„Troška historie, pánové, aby řeč nestála...“, vzal si opět slovo kouzelník Menhorian, „Vyzjistil jsem pár doplňujících drobností... historie Vlander sahá do roku 784...“.

Ano, historie Vlander v současné podobě sahala skutečně do roku 784. Tehdy zemi sjednotil Hoof I., jenž je považován za zakladatele současné královské dynastie. Otcem Haakena III., jenž vládně od roku 1067, byl Arthoor II. Arthoorovým otcem byl Josp, čtvrtý svého jména. Od samotného ustavení Vlanderského království panovníci soustředili a udržovali silnou centralizovanou moc a pomocí vojska, obchodních styků a diplomacie postupně pohlcovali okolní kraje až do současné podoby hranic. Tato politika se osvědčila především na západ a na jih od Kiltu., avšak suverenní Kalon za východní hranici byl příliš velkým soustem, které se nikdy Vlanderským nepodařilo ukousnout.

„Vzájemný střety vyvrcholily v desátým století první rellskou válkou, ale to už nám Hion Turgus říkal“, připomněl Menhorian, „Jenom mi tu trochu haprujou datumy“.

„Jak to myslíš, haprujou?“, zajímal se Ramar.

„No, Turgus tvrdí, že válka o Rell začala roku 926, a v knihovně tvrděj, že to bylo o čtyřicet let pozdějc, konkrétně mezi lety 967 a 971“.

„Možná to starej pán jenom poplet“. „Problém může být i v tom, co kdo považuje za první rellskou válku a vlastně za válku vůbec“, namítl Gerllod Moskyt, „Zda se miní válka oficiálně vyhlášena či nikoli“.

„Mohlo by to tak být“, souhlasil Menhorian, „A každopádně to není moc důležitý. Další hodně velkej konflikt nastal v letech 1021-1023“.

Na datech skutečně mnoho nezáleželo, důležité bylo, že Vlandry nad Kalonem v přenici o Rell získaly převahu, a to nejen vojensky, ale i díky ekonomickým tlakům v podobě blokování obchodních cest. Konflikt, jak se Menhhorian

dozvěděl, skutečně měla na svědomí ona nešťastná smlouva, jejíž právoplatnost napadl po smrti Rudena Vlanderského rellský baron Trian, dědic panství. Zdálo se to být zamotané a takhle od stolu ne úplně pochopitelné. A ještě zamotanější situace nastala po baronově smrti, která proti sobě postavila dva dědice, Trianovy syny a dvojčata, jistho Firga a Derrena. Vlanderský panovník v nárocích na Rell podpořil Derrena, ačkoli podle baronovy závěti to měl být právě Firc, kdo se měl správy hmotných statků ujmout. Navíc se po podrobném zkoumání ukázalo, že závěť je umně zhotoveným falsem. Podezření z osnování podvržení falsa poslední vůle padlo na jistého Dotela, baronova bratra.

„Bratra dvojčat?“, zeptal se nechápavě Horác Lipový.

„Strýce dvojčat“, vysvětlil Yasper, „Bratra barona Triana. Alespoň tak to chápu já“.

„Chápeš to dobře“, kývl hlavou elf.

Ten Dotel si totiž z nějakého nejasného důvodu přál vidět na baronském stolci právě Firga. Ale dnes už nebylo známo, a ani Nurnským to nebylo jasné, či a jaké motivy za blamáží se závěti mohly stát, respektive nebylo jasné ani to, zda závěť byla opravdu falsem. V té době ale převládlo podezření, že za Dotelem stojí Kalon, a skrze Firga tak mělo dojít k posílení kalonského vlivu v Rellu. Na každý pád se to už dnes nikdo přesně nedozví, poněvadž Dotel byl na příkaz vlanderského krále bez milosti popraven a Firc se veškerých nároků vzdal ve prospěch svého bratra. Údajně dobrovolně.

„Pochybuju“, nesouhlasil Gerllod Moskyt.

„Trianův rod beztak časem o svý nároky přišel úplně“, dokončil vyprávění Blathel, „Současnej baron Hyumin Gallen totiž s Trianovou krví nemá nic společnýho“.

„A to může bejt dost dobře důvod rellskej rebéli“.

„To může“, souhlasil vůdce, „Stejně jako cokoliv jinýho. Na každěj pád tam došlo za ty léta k pěkněj zmatkům a zmatky vždycky vyvolávají jenom potíže“.

„Lidi nemaj rádi zmatky“, pravil moudře Zoltar Zemikosa, „Zmatky přitahouj lůzu“.

„Šedov...“, řekl Yasper Zámečník.

„Každopádně nás to zjištění nikam kór neposunulo“, ozval se Myšilov.

„To ne, ale vždycky je lepší vědět, než bejt potom překvapenej“.

„To zasejc jo“.

* * *

Navečer Nurnské skutečně kontaktoval jistý muž, o němž Nurnští neměli pochyb, že je to právě ten člověk, kterého avizoval Hion Turgus.

„Pan Moskyda?“, oslovil caimského učence, právě toho, jenž se opět hlasitě zaobíral

letopočty, „Pan Moskyda z Nabatelu?“.

„Moskyt, pane“, odvětil Menhorian Blathel, „Ale já jsem Menhorian Blathel. Pan Moskyt je tenhle pán“.

„Moskyt. Gerllod Moskyt“, napřáhl ruku k pozdravu gwendarronský voják, „Ale vede nás tuhle starej pán“.

„Menuju se Bolbuch“, zavrčel trpaslík a gestem vybědl muže, aby přisedl, „A vy jste nejspíš ten, co nám má zaříditi audienci u pantáty krále“.

„U krále?“, podivil se kilt'an.

Nurnští rychle pochopili, že žádá audience u krále Haakena III. se konat nebude.

Já nežertuji

„Vítejte! Vítejte ve Vlandrech, moji drazí přátelé!“, zvolal Hion Turgus z vysokého stolce, když vrchní komoří obřadně uvedl družinu nabatelského vyslance Bolbucha Bělovousého do sálu. Nurnští neuspokádaně prošli do středu sálu a zaraženě mlčeli. Trpaslík Bolbuch se dokonce nevráživě mračil. Hion Turgus pokynul sloužícím, aby přinesli lehké jídlo a džbán s vínem a komoří uvedl Nurnské k hodovnímu stolu pod vysokými vitražovými okny. Teprve když bylo vše, jak má být, Hion Turgus povstal a třikrát tleskl, čímž dal služebnictvu i dalším přítomným na srozuměnou, aby opustili jednací sál. Kromě Nurnských a pana Turguse v místnosti zůstal pouze muž nevýrazného vzezření, jemuž na hlavě vévodil vysoký čepec. Zřejmě Turgusův písař, tedy pokud se dalo soudit podle stohu ležster, který svíral v podpaží. Všímavý Ramar si zmerčil ještě plešatého Dulga, který mlčky a nehybně postával u sloupu pod obrazem honitby, jakoby tady nebyl, jakoby jenom na chvíli vystoupil z plátna a za chvíli se měl zase vrátit. Lovci na výjevu ze sedel zpěněných koní klátili opeřenými šípý krvácejícího medvěda, šíleného bezvýchodnosti situace.

„Můj děd“, řekl Hion Turgus, když pomalu sestoupil k Nurnským a všiml si Ramarova utkvělého pohledu, „Ten třetí zleva. Podzim 1029“.

Než dosedl do čela stolu, ukázal pyšně směrem vpravo od vstupních veřejí. Na stěně tam cenila zuby trofejní hlava medvěda. Pod hlavou byl stříbrný štítek, ale co je na něm vyryto, to odsud nebylo zřetelné. A o to miň důležité. Důležité bylo to, co Hion Turgus řekne, aby konečně a jednou provždy deklamovaná špinavá práce dostala definitivní a jasné obrysy.

„Jsem rád, že jste tady“, usmál se Hion Turgus, „Cesta byla příjemná? Bez potíží?“.

Nurnští nespokojeně zamručeli.

„Můžeme mluvit?“, optal se Bolbuch, „Myslím tím mluvit před ním?“.

„Ano. To je můj písař. Omlouvám se, že jsem jej nepředstavil“, přitakal pan Turgus, „Pan

Heregar Mšic, pánové, moje třetí ruka, abych tak řekl”.

„A před nim?“, pohodil Ramar hlavou k nehybné postavě mezi sloupovím.

„Dulג vi o všem. Věrný Dulג je můj štít, meč a zbroj”.

Dulג se ani nepohnul, jen takřka neznatelně mrkl.

„Takže když teda můžeme mluvit otevřeně, tak by bylo dobrý nějak konkrétněc vysvětlit rozsah tý práce“, nadhodil vůdce Bolbuch, „Prostě rozptýlit pochyby a nejasnost”.

„A říct, kolik teda za to“, ozval se Zemikosa.

„Prostě tak nějak na rovinu...”.

„Dobrá tedy“, přitakal pan Turgus, „Tak tedy bedlivě poslouchejte. Nebude přílišný prostor dvakrát to opakovat”.

Pan Heregar Mšic vyhledal ve stohu papírů mapu Rellu a mlčky ji položil na stůl. Už od pohledu bylo jasné, že ji vypracoval stejný autor jako tu, kterou už vlastnili Numští. A Hion Turgus začal vyprávět a pan Mšic, když uznal za vhodné, vypsanou rukou do mapy dokresloval souvztažné značky či heslovité poznámky.

Tenkrát během prvního setkání v hostinci U hrocha Hion Turgus nezastíral, že práce, kterou mají Numští vykonat, bude v jistém smyslu špinavá. Jeho tehdejší obecné konstatování, že však půjde především o to zorientovat se v rellském problému, proniknout do podhoubí tamní rezistence a podle situace pokusit se je vhodným způsobem rozložit, prodělalo ve světle současného výkladu jistý nezanedbatelný obrat. Ano, Vlanderským bezesporu šlo o to, učinit pořádek a utnout kalonské řádění, ale Dulgova dávná poznámka o případném pobití, když to bude nutné, se ve světle nového poznání smrškla na jediné slovo - pobít. Zkrátka a jasné, Hion Turgus zde u stolu nenechal nikoho na pochybách, že pod onou špinavou prací si nepředstavuje nic jiného, než vpadnout do Rellu a bezpodmínečně zabít každého, kdo je součástí vedení hnutí odporu, případně podmíněně každého poblíž, kdo k němu vyjádří byť jen náznak sympatie.

„Takže je to tak, jak jsem meldoval prve“, neodpustil si vůdce Bolbuch, „Nechcete nic menšího, než prostě vykydlit bandu rabijátů, co vašemu panu králi sajou krev”.

Ani toto trpaslíkovo shrnutí však nebylo zcela přesné. Ta banda nebyla jedna, bylo jich několik. A tím se Hion Turgus plynule dostal k rellské mapě a pisář Heregar Mšic mohl začít zakreslovat značky.

„Především víme o tlupě, která sužuje přímo Areg...”.

„Areg je hlavním městem Rellu“, ukázal Mšic, „Sídlním městem barona Gallena”.

„Je zde nezpochybnitelně dokladovaná spojitost s případy kupeckých vozů podél obchodní cesty na Silden. Tato tlupa bude velmi početná a my víme, že v jejím čele stojí jistý Dyjego”.

Menhorian Blathel vznesl dotaz, zda je o zmíněném Dyjegovi známo něco bližšího, ať už popis, odkud se vzal, konkrétnější místo jeho pobytu či příbuzenské vazby. Prostě cokoli, co by se dalo případně využít. Nebylo však známo vůbec nic. Dyjego byl jako přízrak, jméno, které nahánělo hrůzu v ochodních kruzích a rylo vrásky do tváře barona Gallena. Dyjego byl prostě hlavou Aregske bandy, která byla pravděpodobně početná, a dodat cokoli navíc by bylo jen čirou spekulací.

Další bandou, která sužovala rellský kraj, byla banda, přepadávající obchodní karavany v nepřehlédném terénu v oblasti Modrých skal. Pan Mšic podotkl, že Modrými skalami prochází důležitá obchodní spojnice mezi Rellem a vlanderskou Brázdou, respektive Filkem.

„V Bílém průsmyku, přesně tady, bylo zaznamenáno nejvíce přepadení“, ukázal Heregar Mšic a zakreslil do mapy křížek.

O této bandě nebylo známo víceméně nic, jen tolik, že oblast sužuje asi dva roky. Numští si pro účely přehlednosti zmíněnou bandu pojmenovali jako Modroskalští a pečlivý Yasper požádal pisáře, aby toto označení vepsal nad zakreslený křížek v Bílém průsmyku.

„K Modrým skalám se váže taková libůstka, krajová zajímavost“, podotkl pisář, „Legenda o Kazimské pevnosti”.

Legenda o Kazimské pevnosti však byl pouze lidový příběh, že snad kdesi v horách stojí prastará a zapomenutá pevnost. Co však konkrétně mělo být pointou lidové povídky, to buď Numští nepochopili nebo se Heregar Mšic nepřilíši zřetelně vyjádřil. Na každý pád nikdo nevěděl, kde přesně a zda vůbec nějaká pevnost leží, a nezdálo se, že by její více než sporná existence jakkoli s řádným Modroskalských souvisela. Nicméně poznámka se do mapy dostala i s velkým otazníkem, vyvedeným úhledným Mšicovým kudrlinkovým rukopisem. Zasloužila se o to preciznost Gerlloda Moskyta, vojáka GKA.

Povídáčka o Kazimské pevnosti ale nebyla jediným příběhem, který byl toho dne zmíněn. Historka o Dagonském hvozdu už s rellskými rebeliemi mohla mít více co společného. O Dagonském hvozdu se mezi lidmi říkaly skutečně hrozné věci. Vybereme-li ty, které mohly mít s požadovaným tažením kruzích po Rellu nějakou souvislost, pak to byly nesporné zkazky, jež upozorňovaly na záhadná mizení lidí. Dagonský hvozď byl totiž pro Vlanderské důležitým zdrojem těžby dřeva, suroviny, jež byla dále zpracovávána na dřevěné uhlí či řezivo pro truhlářské účely. A těmi, kdo se záhadně ztráceli, byli právě

dřevorubci, muži z dřevorubeckých osad a táborů. Klabzej Myšilov při zmínce o Dagonském hvozdu pochopitelně zavětlil a po několika dodatečných otázkách už si byl více než jistý. Vyprávění o tajemstvím opředeném hvozdu a údajně oživlých stromech si krajně podezřívavý druid nemohl vyložit jinak - Dagonskému hvozdu vládne konkurent, druid. A to ne druid ledajaký. Muž samotář, stojící za mizením lidí, muž značné moci, který dokáže rozhýbat stromy. Obávané huorny.

„Druidi jsou nejhorší nepřátelé. Jsou hrozně záluďný“, sykl nenávisťně Myšilov, „Věřte nebo ne, je to tak”.

On totiž věděl. V tomto směru rozhodně více než ostatní.

Na pravděpodobný výskyt huornů přišla řeč ještě jednou. To když Hion Turgus barvitě popisoval řádění bandy z Bukodubské oblasti, kterou měl vést jistý Leon Buřič, a Heregar Mšic přidal k dobru pár lokálních historek. Potom už liscannorský druid viděl nekalé rejdy zlého konkurenta v jakémkoli slově, které odvozovalo svůj základ od čehokoli, co mělo nějakou souvislost s lesem. Bukodubská banda, respektive její označení, odvozovalo se od obcí Dub a Buk, což už samo o sobě druid považoval za krajně podezřelé. Běs jeho očíh vystřídal čirý strach. Při vyslovení jména Buk pan Mšic zmínil jedno jméno - lovec Krand z Buku. Ale v jaké souvislosti, to zapadlo ve vzrušeném hovoru o huornech a podobných stvořeních.

„Loverc!“, hvízdal Klabzej a podezřelé jméno si zapsal.

Ať už byl pan Krand kdokoli, jeho osud se možná začal naplňovat.

Numští hučeli jako starý splav.

„To není zdaleka všechno, pánové“, pokračoval dále Hion Turgus, „Potom tu máme tu nešťastnou oblast Východního lesa...”.

Klabzej Myšilov zesinal a rozdrtil kusuhli. Heregar Mšic uđělal značku, vlastně značek několik, a ty spojil čarou.

„Situační v této oblasti je značně nepřehledná, ohraničuje ji trojúhelník tvořený Morkem, Černou Vodou a Mokřými Vrchy, a vlastně ani nevíme, zda zločinnost zde provozuje jedna tlupa, nebo tlup několik. Nevíme ani, nakolik jsou na sobě závislé či nezávislé”.

Hlavní odpovědnost za nepokoje v oblasti Východního lesa svalovali Vlanderští na jistého pana Lý, který byl stejně tajemný, jako již zmíněný Dyjego. Zároveň ale Turgus jmenoval osoby, které se zdály být méně přízračnými. Jednalo se o jistého Bernarda Zarostlého, bývalého starostu Morku, a Ruprta Kováře z Monterey. Na závěr výčtu Hion Turgus upozornil, že poslední dobou také narůstají potíže v oblasti mezi vesnicemi Hrnčíře, Zelená a Hnědá, ale to bylo vše, co mohl k tamní

problematické říci. Numští označili tuto oblast za Hrnčířskozelenskohnědský trojúhelník a požádali pana Mšice, aby těžiště trojúhelníku opatřil značkou a zmíněným popisem.

„To by k dnešnímu dni mohlo být víceméně všechno...”.

„Víceméně?”, zdvihl obočí Ramar.

Heregar Mšic pokýval hlavou a lehce pokrčil rameny.

„Jinejma slovy vy po nás chcete, abysme táhli Rellem a vykydlili půlku obyvatelstva“, namítl Yasper Zámečník, „Chápu to dobře?”.

„Nikoli. Žádáme, abyste zabili, nebo ještě lépe zajali předáky zločinných holportů a předali je vlanderské spravedlnosti”.

„A ovšemže všechny ty, kteří budou mít tu drzost stavět se se zbraní na jejich stranu“, doplnil Mšic.

„A pokud se vám spolu se zajatci podaří zajistit důkazy o spolčení s Kalonem, tím lépe“, dodal Hion Turgus, „Důkazy, pánové, důkazy pro spravedlivý a exemplární veleproces. To je to, oč tu také běží”.

„Budeme mít v Rellu vůbec nějaký zázemí?”, otázal se Gerllod Moskyt.

„Ne”.

„Ne?”.

„Vlastně... baron Gallen je rámcově a zhruba informován”.

„Zhruba?”.

„O skupině nabatelských žoldnérů beroucích se za pohledávky jistého tamního obchodníka. Obchodníka oloupeného v Bílém průsmyku”.

„Myslím skutečný zázemí“, zavrtěl hlavou Moskyt, „Někoho, komu můžeme věřit. Někoho, komu můžeme předat ty zajatce. Prostě někoho, kdo ví, co tady po nás ve skutečnosti chcete”.

„Jediný muž v Rellu zná naše záměry“, odpověděl Hion Turgus, „Jmenuje se Efeng”.

„Efeng?”.

„Efeng. Velitel Dorinské tvrže”.

„Takže voják? Králův voják?”.

„Ano. Čistokrevný Vlanderan. Vlanderan srdcem i duší...”.

Gerllod Moskyt si ztěžka oddechl a dlaní oťrel orosené čelo.

„Kde toho Efenga můžeme najít?”, zeptal se Menhorian.

„V Dorinské pevnosti... nebo v jeho domě v Aregu...”.

„Tady a... tady“, zakreslil pohotově do mapy Heregar Mšic značky zkřížených mečů.

Hion Turgus ale cítil potřebu výslovně upozornit, že velitele Efenga je možné kontaktovat pouze v nadmíru omezených a nezbytně nutných

případech. Na slovo nezbytně kladl obzvláštní důraz.

„Jednomu ale pořád málo rozumím“, neodpustil si Gerllod Moskyt poznámku, která mu vážně vrtala hlavou, „Jste Vlanderský a máte v Rellu vojsko. Proč na potření rebélií prostě a jednoduše nevyužijete armádu? Proč tam posíláte hrstku cizích chlapů vodníků?“

„Z Nabatelu...“, podotkl Yasper.

„Neznáte realie, v jakých se současný Rell a jeho obyvatelstvo nachází“, řekl Turgus, „Chápejte, jaké nálady mezi prostým lidem za ta léta válek a nejistot panují. Představte si, jak asi na vlanderskou armádou nahlízejí, jak spolupracují...“.

„Nespolupracují...“, řekl Mšic, „A navíc naše tamní zdroje jsou značně omezené“.

„A baron Gallen?“, nevěřícně zavrtěl hlavou Bolbuch.

„Baron Gallen je prostě baron Gallen. Dosazený panovníkem, to ano. Pro naše je to Rellan a pro tamní vlanderský dosazenec. Na baronově loajalitě při nejlepším vůli stavět nelze“.

„Dobře... zpátky k vojsku“, nedal se odbýt Gerllod, „Velitel Efeng... byl by schopen a ochoten poskytnout pár desítek mužů?“

„Chápejte nás, pane Moskyte“, vykřikl netrpělivě pan Turgus, „I kdybychom chtěli v daném záměru zapojit armádu, a to my nechceme, nemáme prostě dostatek mužů... Heregare, kolik máme v oblasti posádek?“

Heregar Mšic divoce zalistoval leistry a vyňal soupis relských stanovišť.

„Jedná se pouze o rámcová čísla, pane. Mohou se od prostého evidenčního stavu lišit. Dovolenky, marodky, přesuny mužstva...“.

Hion Turgus se na pisáře zamračil a nevrle zachrčel.

„Dobře... tak to máme... post Bělá - padesát mužů... Brázda - dvacet mužů... Černá voda - třicet...“.

Gerllod Moskyt se mračil čím dál víc a barbar Ramar jakbysmet.

„...Filk - dvacet mužů ve zbrani... Potom Dorinská tvrz, Efengova posádka, nejsilnější pozice v oblasti...“.

„Kolik...“.

„Pět set mužů, pane...“.

„No vidíte...“, ozval se Gerllod, „Tady by brát šlo...“.

„Musíte pochopit... S Dorinskou tvrzí naše přítomnost v Rellu stojí a padá... Jako voják musíte chápat, že čísla, která jste slyšel, jsou už tak alarmující“.

S tím musel Gerllod chtít nechtě souhlasit. Pokud byla situace v Rellu taková, jak se Nurnští v Turgusově domě dozvěděli, tak Vlanderská nadvláda nad oblastí stála na vodě.

„Ještě máme Areg...“, vyčetl suchým

hlasem Heregar Mšic a hlasitě polkl, „Posádku v Aregu“.

„Kolik mužů?“, zeptal se bezvýrazně pan Turgus.

„Neznámý počet...“.

„Neznámý počet!?“.

„Nedostali jsme hlášení... Je to vlanderský post, to ano... ale posádka spadá pod barona Gallena...“.

„Tak tady to máte! Rell! Neznámý počet!“.

Jedno bylo Nurnským jasné. Na posílení družiny o jakékoli muže cvičené ve zbrani mohli zapomenout.

„Zeptám se takhle“, nadechl se vůdce Bolbuch, „Chápu to tak, že kdybysme tu práci teď konc nevzali, tak můžeme mít jako nabatelský žoldáci jistý potíže?“.

Hion Turgus pomalu přitakal. Nedalo se nevšimnout, že od sloupu pod obrazem ubíjeného medvěda se odloupł plešatý Dulg a pár kroků popošel. Jeho pravice spočívala na hlavici jílce meče.

„Vezmete tu práci?“.

„Je to hodně vošajstlich“, zabručel Bolbuch, „Tady můžou dost dobře padat i hlavy“.

„Já si ale pořád dělám hlavu s tím, kolik za to“, ulízl si nervózně zbytky vlasů Zoltar Zemikosa.

„Přesně tak“, oddechl si pan Turgus, „O hlavy tady půjde především“.

Řešit otázku ceny znamenalo, že ti s vidlemi, tedy Nurnští, nakonec práci vezmou a udělají, co je nezbytné. A panovník Haaken III. vyčlenil finanční prostředky, které rozhodně mohly být takovými, jako jsou oni, považovány za zajímavé. Z důvodu zasažení největšího možného a přitom i reálně proveditelného úderu relským rebelům byla případná platba vztahena nikoli na úkol či likvidaci skupiny, nýbrž na konkrétní osoby. Vymezit skupiny v jejich rozsahu mohlo být sporné a těžko vysvětlitelné, navíc nebylo jasné, kolik jich vlastně v Rellu zločiny proti koruně páchá. Zato byly doložitelné konkrétní osoby, byť nakrásně některé z nich jaksi přízračné a jiné bezejmenné, jejichž zatčením či likvidací by došlo k rozložení zločinných struktur. Po zatčení těchto osob a ochromení sítě by už věc mohla převzít armáda a jménem vlanderského zájmu zahájit úřední vyšetřování. Dalo se předpokládat, že při zatýkání zmíněných osob by přišlo k úhoně mnoho jejich přívrženců, kteří by se aktivitě nabatelských žoldnéřů snažili zamezit. Jiní by se odvrátili od svých vůdců a útekem spasilí holý život. Alespoň takové byly Turgusovy predikce a záměry v hrubých obrysech. Heregar Mšic vyhledal příslušné leystro, soupisku osob, které je nutno zadržet a předvést ať už živé nebo mrtvé. Živý zajatec byl

vždy honorován násobně více než mrtvý, u mrtvého stačilo doložit hlavu nebo dokladovat jiným prokazatelným důkazem jeho likvidaci. Dokladování a předávání mělo být provozováno přes velitele Efenga, jenž měl podávat pravidelná hlášení přímo Hionu Turgusovi do Kiltu, kterýžto potom měl obratem Nurnské skrze Efenga po zásluze vyplatit. Nurnští nakonec tedy po dlouhé a vášnivé debatě při zvážení všech pro a proti souhlasili. Nebylo radno obrátit proti sobě Vlanderské v samém srdci Vlander. V Rellu, tam už situace mohla být dost odlišná - a navíc, vymezení Turgusovy špinavé práce a způsob odměny za její vykonání dávaly Nurnským v jistých mezích a ohledech jedno pozitivum. Pozitivum jistého prostoru sami si zvolit příhodný okamžik, kdy zmíněnou práci z objektivních důvodů ukončí. Pokud by přerostla hranice jejich možností. Nurnští tedy návštěvou Rellu zdánlivě neměli co ztratit.

„Ještě jednu otázku“, zeptal se přidrzle Horác Lipový, „Nějak mi uniklo, kolik je za Efengovu hlavu“.

„Deset až patnáct let“, odvětil Turgus.

„Tak to беру...“.

„Já nežertuji!“.

„Ale já, drahej pane, já žertuji...“, zachechtal se hořce Horác, „Jsem už prostě takovej od přírody“.

Kdyby hořce nežertoval, byl by zamlklý. Jako většina z Nurnských. Hra, kterou s nimi ten zpropadený Turgus rozehrál, se jim pranic nelíbila. Bolbuch byl zastáncem rozvážného postupu, a zřejmě měl pravdu. Tady a teď nebylo záhodno stavět se na odpor. Horácův odvážný žert audienci v kiltském sídle pobočníka krále Haakena III. pod obrazem honitby z podzimu 1029 ukončil.

Pytle

Nurnští v poměrně rozmrzelé náladě přespali v kiltském hostinci U jestřába a na druhý den vyrazili na Rell. O dva dny později v pokročilém odpoledni překročili říčku Modravu a vstoupili do městečka jménem Gorell. V Gorellu se ale kumpanie nezdržela, pouze Ramar upozornil na malou vojenskou posádku, která v Mšicově výčtu vlanderských postů nefigurovala. Mohlo to znamenat jediné, totiž že baron Gallen vládne vlastní silou rekrutující se z řad obyvatel panství, nebo to, že vlanderská vrchnost dělí fortifikace na posádky s velením výhradně loajálním a posádky bez něj. To bylo rozhodně dobré vědět a bylo to drobným, leč důležitým střípkem do mozaiky obrazu honitby z léta 1071. Ničím jiným než honitbou totiž Turgusova špinavá práce zřejmě neměla být. A navečer znavení dobrodruzi dorazili do vesničky sloucí jménem Silden. Jelikož se blížila noc, vzali Nurnští zavděk obecní nocležnou a ve

společném pokoji na pryčnách polohlasem rozjímali, odkud, až zítra dojedou do Aregu, nejlépe začít.

„Určitě nebude od věci najít dobrý zázemí a ubytovat se“, ozval se Ramar, „Očuchat si místo, kde bysme se srotili, kdyby se něco miglo“.

„To je dobrý dycky“, souhlasil Yasper, „Vočihlá brložna je základ zamezení pozdějších zmatků“.

„Mohli bysme se vytrousit po městě ověřit si pár Turgusových informací“, navrhl Blathel, „Vždycky se nám takovej postup vyplatil. V těch relských bandách mám trochu čardáš v hlavě. A taky jistý pochyby“.

„Mohli bysme popustit tu historku o nabatelskejch žoldácích, co hledají zadostiučinění“, navrhl Klabzej, „Ta myslím zase nebyla tak špatná“.

„Chceš, aby nás jednoho po druhým vodkrágovali po temnejch průjezdech?“, nesouhlasil Yasper.

„Lepší než honit se za přízrakem je, když si tě přízrak najde sám. I když tě to může bolet“.

„Pustit bysme tu vábnici mohli“, přitakal Gerllod, „Ale šarvátkou ve městě bych nezačínal“. „Máš recht. Jsem spíš pro ten Bílej průsmyk“, ozval se vůdce Bolbuch, „Koho že to tam máme lapit?“.

„Jejich bezejmennýho šéfa“, připomněl elf Menhorian.

„Výborně“.

„Jo, pustý hory by mohly bejt dobrej začátek“, souhlasil Ramar, „Mám sojku, už se nám osvědčila“.

Bolbuch pochvalně zamručel. To by mohlo vyjít.

„Horáci, spíš?“, zeptal se trpaslík.

„Skoro ne...“.

„Ráno ve vsi nakup nějaký pytle“.

„Čeho pytle?“.

„Prázdný pytle“.

„Na co?“.

„Na hlavy přece“.

„To už zase budu vláčet hlavy?“.

„Už to tak vypadá“.

„Ach jo...“.

* * *

Do Aregu, sídelního města relského pána, dojela Nurnská družina následujícího dne o šestadvacátých poradostinách v jednu hodinu po polednách. Cesta proběhla bez zvláštních událostí, jen Klabzej Myšilov po celou dobu nevraživě vraštil obočí na Dagonický hvozď, jehož temná silueta se skoro po celou dobu táhla daleko na východě. Nespokojeně bručel pod vousy a upokojil se až nedaleko před městem, kdy les na horizontu ustoupil do mlžných dálav. Areg Nurnské překvapil

svou rozlehlostí, tedy v porovnání ke Gorellu a Sildenu. Město zřejmě soustředilo většinu obyvatelstva kraje, leželo na obchodní křižovatce. Kamenné budovy a dlážděné ulice dávaly tušit, že kdysi zažívalo éasy hojnosti a slávy. Dnes však byl na oprýskaných fasádách budov patrný zub času, nedostatku financí a válek. Sídlo barona Gallena bylo tvořeno neuspořádaným shlukem měšťanských domů propojených a obehnaných hradební zdi. Vnější hradbení spoluutvářely i baráky Mšicem zmiňované aregské posádky s oním deklamovaným neznámým počtem uniformovaných vojáků uvnitř. Gerllod Moskýt zkušným okem usoudil, že by zdi oné fortifikace mohly skrývat něco kolem dvou stovek ozbrojenců. K ubytování si Nurnští vybrali hostinec U valounu, který se jim zdál co do strategického umístění i nabízených služeb jako nejprůhodnější. Kumpanie si pronajala tři sousedící pokoje a ustájení pro koně v maštali ve dvoře na týden dopředu.

„Proč vyhazujeme peníze voknem?“, zeptal se Horác Lipový, „To mi, Bolbuchu, pověz“. „Protože do hor pudeme pěšky a nechceme, aby nám ty koně zatím někdo líznul“. „Jak ale víme, jak v těch horách budeme dlouho?“.

„To, Horáci, samosebou nevíme...“. Druzi si objednali oběd a dohodli se, kdo kam zajde kvůli informacím. A tak se i stalo. Jednalo se o vcelku běžný postup. S tím rozdílem, že součástí zmíněných průzkumných aktivit bylo i vypustit informaci o nabatelských žoldnících zaobírajících se satisfakcí pro významného kupce.

Poté, co se druzi vrátili z pochůzek, a po vydatné večeři ovšem, se odebrali do pokojů. Vlastně sešli se v tom prostředním, přičemž na stráž nechal hobita Horáce, aby debata nad zjištěními, závěry a plánem po následující dny byla vystřihána přítomností nepovolaných uší. Nejprve vůdce Bolbuch přidělil hlídky pro nadcházející noc, a potom už udělil slovo jednotlivým mužům.

„Našel jsem ten Efengův dům“, oznámil průzkumník Ramar a přibližně popsal, kde stavení velitele Dorinské tvrze leží.

Nebylo to daleko odsud. Barbar nicméně také potvrdil, že chudoba aregských obyvatel mu připadá skutečně znatelná a markantní a že tedy není divu, když nálada ve společnosti připomíná vrčící kotel s přinýťovanou poklicí. Bylo víc než jisté, že na barona Gallena se tady nahlíží skrz prsty jako na zaprodance, ačkoli nikoli výlučně ve vztahu k Vlandráům či Kalonu, ale jako na zaprodance obecně. Barbar při vši snaze nebyl schopen jednoznačně popsat převládající názor místních lidí, zda většinovou podporu má obecně vzato příklon k jedné či druhé straně, nebo snad vize samostatnosti.

„Tenhle kout světa spěje k občanský

válce, to mi věřte“, podělil se Ramar se svým subjektivním pocitem.

„Z jiného soudku...“, přihlásil se o slovo Yasper Zámečník, „Vůbec se nedivím, že Bíleý průsmyk kdejaký lumpy tolik přitahuje“.

A vysvětlil, že v jižních svazích Modrých skal jsou zbudované zlatodoly a tavicí pece. Právě z těchto míst Rellu pocházela většina tolik ceněné suroviny pro vlanderskou královskou mincovnu v Kiltu. Zlaté pruty, to bylo to, oč běží v Bílém průsmyku především a Yasper si byl jistý, že případy kupců jsou jen vedlejším projevem. Zámečník také vyjevil názor, že loupeživé bandy v relském kraji zjevně udržují jistá vymezená teritoria a navzájem si nekonkurují.

„Jakoby existoval nějaký úzus...“.

„Trochu jsem se zaměřil na to, co nám všechno navykládal ten Turgus, a jsem toho názoru, že...“, ozval se Menhorian Blathel a potom se významně odmlčel.

„Povídej, kouzelníku...“.

„No, jsem toho názoru, že jak má čardáš v datumech, tak že má čardáš i v těch bandách. Jsem prostě toho názoru, že...“.

„Že co?“.

„Že je nutný důsledně oddělit řádění nějaký bandy od projevů lidový rebelie... A taky že nemusí být banda jako banda... Není sporu, že v tomhle kraji se za ty léta napáchalo hodně krivd... A nejspíš není naším cílem dekapitovat půlku Rellu, že ne?“.

„To máš recht... ale co máš konkrétně na mysli?“.

„No, trochu jsem o tom všem přemýšlel... a tak řádk jsem si znovu prošel své poznámky...“.

Menhorian položil na stůl kus papíru počmáraného poznámkami. Rozvážně vysvětloval, co si o tom všem myslí. Tak především vydělil skupiny pod velením těch dvou přízračných pánů, pánů Dyjega a pana Lý, které sice nikdo nikdy neviděl, ale jejich jména byla jaksi ložená. Dokladovaná činnost jejich spolků nesla veškeré rysy podvrtných piklí, které více než co jiného připadaly Blathelovi, že mají destabilizovat obchodní a státní struktury, tedy jaksi tvořit podhoubí než nějaký zisk. U zločinných spolení by se naopak mělo očekávat, že se užije specializují na některý z konkrétních oborů zlodějského řemesla, jak bývá u takových zločinných spolků zvykem, a že se s obchodními a státními strukturami spíše prolne. Rozhodně se však, pokud je zde uvažováno o vysoce protřelé formě organizace, nedá očekávat, že by v takovém případě dobře tyjící zlosyn nechal vědomě vykrváčet svoji dojnou krávu. Právě naopak. Proto byl Menhorian toho názoru, že pokud za něčím hledat kalonský zájem, tak právě za osobami pana

Lý a Dyjega, protože jinak si důvody jejich existence nedokázal vysvětlit. Za úplně odlišné označil počínání Modroskalských. Jejich vzestup panem Turgusem dokladovaný do dvou let zpátky mohl být už produktem vzrůstající destabilizace a o motivaci zmíněné bandy neměl Blathel žádných pochyb. Šlo nesporně o relské zlato plynoucí do Kiltu skrze Bílý průsmyk. A podle známých stavů vojska na relských postech se dalo předpokládat, že transporty ceněného nákladu byly i prachbídně sřeženy.

„Hm...“, pokýval Yasper Zámečník zadumaně hlavou.

Pan Lý byl ale podle všeho spojen s Východním lesem, vlastně s širokou oblastí táhnoucí se od Morku až k Černé Vodě a Mokřým Vrchům, a s ním byla spojována další jména.

„Jenomže je asi potřeba odlišit příčinu, která tvoří podhoubí, a následek...“.

Menhorian vysvětlil, že ti dva další, které v Kiltu Hion Turgus jmenoval ve spojitosti s panem Lý, s ním velice pravděpodobně nic společného nemají. Upozornil na skutečnost, že do přízračnosti toho Lý mají věru hodně daleko, ba co víc, zdají se být naprosto reální.

„Ten Bernard Zarostlý, pánové, není Zarostlej z rodový linie. Říkají mu Zarostlý Bernard, což je trochu rozdíl. Po fotrovi má příjmení Tůje“.

„Tůje?“.

„Přesně tak. Tůje. Bernard Tůje“.

Elf byl toho názoru, že Bernard je možná zarostlý, možná na protest proti nějaké nepřeknosti přestal pečovat o svůj vzhled a nechal se obrůst divokým voussem a vlasem. Ale dřív, dřív to přeci býval starosta Morku, tedy sice na nízkém postu, ale přesto se jednalo o představitele státní moci. Té moci, proti které dnes vystupuje. Menhorian si prostě a jednoduše myslel, že tomu Bernardovi se stala krivda, která jej obrátila proti vrchnosti a postavila do čela rebelie.

„Že je spojovanej s panem Lý, je pouze spekulace, zjednodušení a možná i záměr, ale asi to není fakt. A o tom kováři z Montery to platí jakbysmet“.

„Myslíš toho Ruprta? Kováře Ruprta“, zeptal se Gerllod Moskýt.

„Jo, právě toho. Myslí si, že kdybysme se na to koukli pěkně zblízka, tak se můj předpoklad potvrdí...“.

„A co z toho podle tebe plyne?“, otázal se Myšilov.

„Plyne z toho to, že bysme se měli soustředit především na to, co už od prvního pohledu smrdí. A podle mě to rebelie, ať už z jakýchkoli důvodů vedená, prostě není“.

„To máš víceméně recht“, souhlasil Bolbuch.

„Pak tu jsou ale ještě ty Bukodubský s Leonem Buřičem v čele“.

Ano. Leon Buřič. Už přízvisko Buřič nemohlo nikoho nechat na pochybách, co je zámyslem lidí, kterým velí. Bouřit za své a proti všem. Rebelie jak vyčtená z učebnic. Vesnice Buk a Dub dal Menhorian do souvislosti s přilehlým Dagonským hvozdem, o kterém se zase nevědělo nic víc, než že tam straší, hýbou se tam oživlé stromy a mizejí tam lidi.

„Prostě pohádka jako vyšitá pro zlobivý děcka, aby byly hodný a nechodily kam nemaj“.

„Jenom aby“, zachrčel Myšilov, „A co ten zlej druid, kterej tam vládne?“.

„Jsem toho názoru, že žádný druid není. A ty mizející lidi, to jsou možná přeběhlíci do Buřičova tábora. Ale spíš, spíš jsou to holý povídačky...“.

„Takže podle tebe se povstalci kolem Leona Buřiče sbírají po Dagonským lese?“.

„Přesně tak“.

„A co ten lovec? Lovce Krand?“.

„Vo lovcí Krandovi nevíme lautr nic“, podotkl Ramar.

„Přesně tak... může to být takříkajíc kdokoli“, ozval se Zoltar, „Od rozprávkový postavy po povstalice samotáře, co bohatej bere a chudejím dává...“.

„Tak...“.

„Turgus ale varoval ještě před Hrnčífěma“, připomněl Gerllod.

„Před hrnčífěma?“, nechápal Horác Lipový, „Tak voni povstali i hrnčífí?“.

„Ne... Mám na mysli ten Zelenskohnědskej trojúhelník, no, spíš pás...“.

„Přesně tak. Podívejte se do mapy. Tahle oblast zabírá rozlohou třetinu Rellu“.

„Jinejma slovy Rell se začíná houfovat k občanský válce...“, ozval se Ramar.

„Jako vrčící kotel s přinejtvanou poklicí“.

Znělo to logicky a velice pravděpodobně.

„A kdo si myslíš, že v tom má prsty?“, zeptal se Klabzej Myšilov.

„Kalon a nebo někdo jinej“, pravil Gerllod, „Ale trouf bych si říct, že Kalon. Skrze nasazený lidi“.

„A na nás je, abysme ty lidi našli a předali vlanderský spravedlnosti“, řekl vůdce Bolbuch, „I s nezvratnejma důkazama o jejich rejdech. Teď jde jenom o to, kde začít“.

„Ještě se ale nabízí jedno vysvětlení“, zamyslel se Gerllod.

„A to jaký?“.

„Že my jsme ti, co mají přilít volej do vohně. Ať to prostě pořádně buchne“.

Debata byla bouřlivá, ale výsledek

nakonec o to jasnější. Bílý průsmyk. Podle všeho Bílý průsmyk mohl být pro začátek snazším soustem, než přízračný pan Lý či Dyjeho s Kalonem v zádech. Po dlouhé době nečinnosti bylo potřeba zase se do toho dostat. Alespoň tak zněl náhled vůdcův, tedy náhled rozvahy stáří. A kdo ví, třeba se to všechno zatím nějak vykristalizuje.

„Po kom z těch Modroskalskejch ten Turgus vlastně touží?“

„Po jejich bezejmenným šéfovi... Takže asi vlastně po všech...“

„Dostanem je“, bouchl pěstí do stolu barbar Ramar, „Živý, nebo vodhlavený“.

„Dekapitovaný...“, opravil ho kouzelník, „Vlastně detrupený, nebo jak se to...“

„Pytle mám“, řekl Horác, „Dost jich mám“.

„Jo“.

Bílý průsmyk

A tak se tedy stalo. Hned po ránu nurnská kumpanie vyrazila pěším pochodem po cestě k Modrým skalám. Právě po té cestě, která, pokud mapa nehala, měla vést dlouhým kaňonem, jemuž se tady v kraji říkalo Bílý průsmyk. Koně včetně všech nepotřebných a obtížně přepravitelných věcí zůstali v hostinci U valounu. Už kolem poledního se poutivá cesta zarýla do rozeklaných skal a hlubokou soutěskou vedla Nurnské vpřed. Pochodovali ostražitě a bez ustání, jen kolem jedné hodiny po poledni zastavili na krátký studený oběd. Ačkoli hory působily divoce a zdánlivě opuštěně, každému z ostřílených dobrodruhů bylo jasné, že pokud tady někdo někdy číhal na kupce, neměl kupec ani s ozbrojeným doprovodem šanci. Příležitost pro útok ze zálohy bylo nespočet a kaňon samotný nedával příliš prostoru ani pro zběsilý úprk. Jenomže Nurnští měli eso v rukávu a tím esem byla Ramarova sojka. Pták, který kroužil po blankytné obloze a zkušeným zrakem sledoval okolí. Ramar byl se sojkou propojen myšlenkami, měl ji vycvičenou a znal ji, a i kdyby ne, sojka nepocházela z tohoto světa. Byla animalio, bytost přivolaná magií, čistou vysokou magií, jež ji zformovala a vdechla jí život. Život existenčně závislý na životě jejího stvořitele. Mezi sojkou a barbarem tedy panovalo spojení animalia se stvořitelem. A Ramar nahlížel na soutěsku jejíma očima a tedy věděl, že vzduch je čistý. Tedy prozatím. Stav věcí se změnil až v pokročilém odpolední. Sojka z nebeských výšin zahlédla ve skalách nad soutěskou liduprostý strážní post. Na hraně skalní římsy byly připravené balvany se zaklíněnými sochory. Průzkumník nezůstal na pochybách, k jakému účelu tyto primitivní leč účinné zbraně slouží. Ramar podezřelou skutečnost sdělil vůdci a ten nařídil druhům závčasů zalézt do

úkrytu pod převisy. A barbar dostal za úkol zjistit, co se dá. K vlastnímu špatně skrývanému překvapení nezjistil však nic. Žádné známky tábora, horských stezek či alespoň osamělého pohybu. Hory se zdály být pusté.

„Někde tu ale sou“, odplivl si vztekle, „Na to mám prostě čuch“.

Po krátké debatě Bolbuch rozhodl, že když nemůže šachta za rubáčem, musí tedy rubáč k šachtě, a pod vedením Myšilova, který Nurnské vedl nejschůdnější cestou po úbočí rokle vzhůru, se kumpanie přesunula k opuštěnému vartovišti. Už cestou druid upozornil, že podle rozrytin v půdě soudí, že právě tudy Modroskalští podnikali závěrečný výpad na kupecké vozy ochromené svrženými balvany. Po zevrubné obhlídce strážního postu a dohodě s Gerlodem Moskytem trpaslík rozdělil pozice a potom kázal rozdělat oheň. Plameny druzi přivívali mokrým chvojí a travou a mastný štiplavý dým brzy stoupal k obloze jako neklamná známka jejich přítomnosti. Tohle znamení by musel zmerčit i slepý. A Ramarova sojka dál střežila tiché vrcholky Modrých skal.

„Už jdou“, řekl suše Ramar a dodal několik holých vět s podrobnostmi.

Tou dobou už vládla hluboká noc. Muži se mlčky chopili zbraní a odebrali se na přidělená stanoviště. Horác Lipový s Yasperem přihrnuli na oheň připravené hromady chvojí a nalámaných dřev. Potřebovali, aby na to krvavé divadlo bylo pořádně vidět. Potom i oni dva následovali ostatní a zmizeli ve tmě. Menhoria Blathel se skrčil na své pozici a zamžoural směrem, kde tušil trpaslíka. Jeho úkolem bylo, až přijde správný čas, těsně před útokem obdařit vůdce účinky poslušícího kouzla. Stejný úkol měl i Ramar ve vztahu ke Gerllodovi. Gerllod a Bolbuch byli zkušeni bijci a na jejich umění úspěch této fáze plánu stál především. Součástí úderné skupiny byl i Zoltar Zemikosa a Klabzej Myšilov, kteří se s těmi dvěma sice nemohli poměřovat, ale když na to přišlo a boj netrval příliš dlouho, byli schopni velkých věcí. A Menhorian Blathel byl zkušený kouzelník. Praktik. Dalo se předpokládat, že z jeho směru temnotu ozvláštní různobarevné výboje blesků. Blesky se daly očekávat i od Horáce Lipového. Vlastnil nechvalně známý sluneční prsten, který sprovodil ze světa nejednoho muže, bohužel i včetně vlastních. Takový barbar Goran, dej mu Harr Ghned lehké spočinutí, kdyby mohl promlouvat ze záhrobní, mluvil by jadrně a od plic. Z Horáce a jeho zmatenosti ve vypjatých situacích panovaly obavy největší. Aby v nastalé řezi zase nechybil v úsudku a neposlal na onen svět někoho ze spolupruhů. Ale vůdce byl toho názoru, že ve středu připraveného bojiště bude světlo od ohně a tedy i naprostý blbec pochopí, kdo patří ke které straně. Nurnští ztichli a

oheň divoce prskal.

Modroskalští vpadli na vartoviště s tasenými zbraněmi a divokým řevem. Překvapení, že tu nikdo není, bylo natolik silné, že na několik drahocenných úderů srdce zmlkli. Oslepení jasnými plameny ohně mžourali zaraženě do tmy kolem, která se z tohoto místa zdála být neproniknutelnou. „Pal!“, zařval Bolbuch.

To byl signál pro zahájení střelby a práci kouzelníků. Následně vyběhla ze čtyř protilehlých stran útočná formace. Střet to byl tvrdý, ale víceméně rychlý. Ačkoli Modroskalští Nurnské počtem hlav převažovali, moment překvapení sehrál svou zásadní roli v konečném výsledku, který byl od prvních okamžiků jasný. Podpora bojové formace měla díky ohni zřetelný přehled, kde je třeba zasáhnout, a rabijáti z Modrých skal muže, ostřelující je zdánlivě ze všech stran, ani neměli možnost zahlédnout. Do posledního dechu zřejmě vůbec netušili, kolik Nurnských vlastně ve skutečnosti je a že je jich tak málo. A nebylo jim ani dáno později to zjistit. Brzy se jejich nehybná těla válela všude kolem plápolajícího ohně, který zatím už většinu paliva lačně pozřel, a jeho plameny znovu částečně ustoupily temnotě.

„Tendle dejchá...“, upozornil Yasper Zámečnick na zhrouceninu muže, jemuž se prsty na rukou chvěly křeči.

Yasper poklekl a zajatce spoutal poutivým konopným provazem.

Výslech byl krátký a skončil nedlouho před půlnocí.

„Popravit“, houkl vůdce.

Horác Lipový se nadšeně úkolu ujal a zbitého muže podržl nožem. Potom si vypůjčil sekerku a udělal to, co bylo nutné. Zbavil hlavy mrtvolu, kterou jazyk chvíli předtím označil za vůdce lumpů. Zabalil ji do hadru a potom tu kulatou věc uskladnil na dno pytle. Byl pyšný. Nurnští měli první hlavu, první hlavu pro Efenga.

Byla tu ale jiná věc, která Nurnské mátlá. Ti muži, jak vyplývalo z výslechu, to byli skutečně zločinci, o tom žádná. Ale jediné, k čemu se vyslýchaný jazyk měl, bylo zlato z dolů. Modroskalské podle všeho zajímaly pouze vojenské transporty do Kiltu, nikoli kupci a obchodníci. Mohl lhát, ale proč by to dělal, když mu muselo být jasné, že skončí jako ostatní. Podle toho, jak hovořil, se nezdálo, že okrádání pocestných padalo na vrub Modroskalských. Nurnští měli nutkavý pocit, že muž, jenž ještě před chvílí dýchal, byl Rellan srdcem i duší, tedy alespoň v jistém smyslu, a že Modroskalští tady nevedli jenom nějakou sprostou protizákonnou činnost. Oni nejspíš bojovali svoji soukromou válku proti baronu Gallenovi a jejich živobytím bylo týť ze všeho, co

tento muž dle jejich přesvědčení představoval. Žili v horách jako psanci a ze svého pohledu a dle svých možností zasahovali rány Vlandrám a jejich aregskému přísluhovači. Ke spojení s Kalonem se ale muž nepřiznal, ani když mu Zemikosa hrozil vypálením očí. A hrozit, hrozit uměl alchymista věru přesvědčivě.

„Potom mi není jasný, kdo má na svědomí kupecký karavany“, zamyslel se nahlas Yasper, „A že je přepadama Bílej průsmyk proslulej, o tom není pochyb“.

„Můžeme najít tábor těchhle ptáčků a chytit dalšího jazyka“, řekl barbar Ramar, „Určitě tam někdo zvostal... a mohli tam mít taky svoje rodiny...“

„Placený jsme vod chycení vůdce“, zavrtěl hlavou Bolbuch, „A toho máme“.

„Toho máme“, poplálal Horác pyšně

pytel.

„Je to velká oblast...“, ozval se Gerllod,

„Může se tu pohybovat i jiná skupina“.

„Možná“.

Nurnští se domluvili, že ráno zkusi projet průsmykem a hledat nějaké stopy po přepadech kupců. Po takovém přepadu přeci nutně musí zůstat nějaké stopy... Polámané součástky z vozů, rozbité předměty v trávě, prostě něco, co by určilo místo přepadení, a odtud potom navázat a směřovat další kroky.

„Za to nám ale Turgus neplatí...“, namítl Zoltar Zemikosa.

„Ale zaplatí nám především za důkazy o kalonském spiknutí“, nesouhlasil Ramar, „A řek bych, že po těch důkazech prahne víc, než po nějakých hlavách“.

„Jseš si tím tak jistý?“

„Úplně skálopevně ne...“

„Když budou důkazy, zaplatí i za hlavy, které nebyly v plánu“, podotkl Moskyt.

„To asi jo“.

„Tak jo“.

„Jo“.

Bolbuch rozdělil hlídky pro zbytek noci.

Pevnost

Myšilov stopoval rád. Byl v tom za ta léta v družině dobrý a teď to bylo ještě ke všemu napínavé. Hledat někoho, o kom nevěděl zloha nic, vlastně ani to, zda vůbec existuje, to pomyšlení jej příjemně šimralo v zátylku. A navíc tu byl Ramar, muž zcela odlišného zaměření, ale se zajímavými možnostmi a především průzkumnickými zkušenostmi, z nichž se leccos mohl přiučit i takový světem protřelý druid. První úkol nebyl těžký. Najít místo, kde s téměř naprostou jistotou došlo k přepadu kupecké karavany, to bylo spíš otázkou času a vynaložené chůze, než otázkou

schopností. Po rozbitých vozech zůstanou stopy dlouhé měsíce, ba i roky, pokud si tedy někdo nedá dostatek práce s jejich odklizením. Cesta Bílým průsmymem nebyla v dnešních časech příliš frekventovaná a lupiči se asi více zajímali o kořist než o nějaké zametání stop. A právě na takovém místě, které Myšilov s Ramarem označili za nedávné místo činu, vůdce Bolbuch vyhlásil přestávku na odpočinek a kumpanie shodila boty a rozvalila se u kraje cesty. Ti dva průzkumníci se zatím sáпали jižním svahem a za nějaký čas zmizeli z dohledu. Jen zvuk kutálející se suti, tříštící se ozvěnou o holé skály, dával tušit, v kterých místech se asi nalézají, ale i ty zvuky nakonec ustaly.

* * *

„Dá se tam docela pohodlně vylízt“, oznámil Ramar, když se s druidem vrátil z obhlídky, „Je to prudký, občas se podloží smejká pod nohama, ale jde to“.

Barbar přibližně ukázal směr výstupu.

„Nahofe na hřebeni už je to potom dobrý...“.

„Určitě přišli z týhle strany, ale už je to moc dlouho“, řekl druid, „Budeme muset chytit štěstí za pačesy... Zkusil bych jít po hřebeni na jih...“.

„A já zase vypustím sojku. To by muselo bejt, abysme na někoho nekápli“.

„Jo, to by muselo...“.

„Času máme habaděj“, kývl hlavou Bolbuch, „V nejhorším to prostě votočíme zpátky“.

„Jenom aby nás nechytla bouřka“, ukázal Menhorian na oblohu, „Bouřka v horách, to není nic příjemného“.

Skutečně. Nurnští si v hluboké soutěsce ani nevšimli, že obloha už dávno není blankytná jako včera. Po nebi táhla kupovité oblaka, která čas od času skryla slunce.

„Sbalíme věci a dem“, pravil vůdce.

* * *

Po zbytek dne družina táhla horami, horami víceméně holými s travnatými plošinami, z nichž trčely skalisté zuby vrcholků. Sledovali kozí stezky, poněvadž to bylo jistější než trmácet se nazdařbůh a zřítit se do nějaké propasti. Navíc se dalo tušit, že pokud tudy kdy táhli členové loupeživé bandy, zvolili si jistě některou ze stezek. Kozu ale Nurnští do západu slunce nezahlédli jedinou, natožpak lidskou bytost. Když se slunce dotklo horizontu, rozbili Nurnští ležení. Tuto noc ale bez ohně. Nejenže tu kolem nebylo mnoho topiva, ale bylo bezpečnější v nebezpečném a neznámém terénu na sebe raději neupozorňovat.

* * *

Ráno obloha připomínala tlustou šedivou deku s takovými těmi hrubými chlupy, deku co škrábe a svědčí jen co se dotkne holé kůže a možná i od pohledu. Byl poslední poradostinový den, ale

s radostí neměl nic společného, spíš s kocovinou po flámu. Nurnští se opět vydali na pochod, ale cestou se už začínali ozývat reptalové. Bolbuch však trval na svém, že času je pořád ještě habaděj, a nebyl ochoten vydat rozkaz k návratu. Až potom Kalbzej Myšilov objevil v rozšláplých kozích bobcích lidské stopy. Po důslednějším ohledání se druid nechal slyšet, že ti muži byli dva a nesli velkou zátěž. Jejich boty měly podrážky pobité železem, což u nějakých pastevců, o nichž za celou dobu také nenalezli jediného dokladu, by se stěží dalo považovat za pohodlnou obuv. Nurnským svitla naděje a reptání ustalo. Se stopařem včele po zbytek dne sledovali stopy dvou neznámých osob, mířících k jihozápadu. O jedné věci byl druid pevně přesvědčený - ti muži se tu vyznali a šli najisto. Ramar nechal nad zvolna se pohybující kumpání kroužit sojku, která v širokých kruzích pozorovala zemi pod sebou. Barbar mlčel a plně se soustředil na vnukané obrazy, v nichž on a jeho druzi připomínali nicotného jablečného červa pinožícího se po hrbolaté slupce obrovského kožnatého jablka.

* * *

Leželi v těsném shluku za divokým netřeskem obrostlou skalkou a čekali, s čím přijde Mallikorňan. Byli mu vděční, že ji má. Sojku. Tam, asi půl míle před nimi, na nerozlehlé plošině utopené mezi skalami leželo nějaké sídliště. Zatím neznali přesné reálie, ale bylo jim jasné, že to, co je tam před nimi, není nic kalého. Čekali, až se Mallikorňan odpoutá od cizích vjemů a vrátí se do reality. Barbar Ramar. Průzkumník.

* * *

„Jsou tam kamenný ruiny nějakýho prastarýho opevnění“, řekl Ramar, „Ruiny vomletý věkama a děravý jak řešeto“.

„Kolík chlapů?“.

„Asi dvacet. Po zuby vzbroujených. Některý mají i zbytky mundúrů na sobě“.

„Vojáci?“.

„Spíš bejvalý. Ale vyhlížeji dost nebezpečně“.

„Žádný ženský?“.

„Ženský žádný“.

„Kazim“, odtušil Menhorian Nocturno Blathel z Cairn.

„Do pytle se vejde“, utvrdil druhy Horác Lipový.

„Kdo?“.

„No, ten Kazim přece... Teda jeho hlava... Ale s některejma hlavama jeho kumpánů už mi budete muset pomoci“.

„Kazim je pevnost, Horáci“, vysvětlil popletenému alchymistovi kouzelník, „Kazimská pevnost“.

„Pevnost z legend... vlastně legendární ruiny...“, připomněl Gerllod Moskyt, „Myslíš si, že je to vona, Menhoriane?“.

„Asi jo. Co by to mohlo bejt jinýho, když ne ona? V mapách nic zakreslenýho není“.

„Nějak si nemůžu tu legendu vybavit“, ozval se Yasper, „Co nám o ní Turgus říkal?“.

„Nefek o ní lautr nic“, zabručel Bolbuch, „Jenom že ta legenda existuje“.

„Souvisí ta legenda nějak s těma chlapama?“.

„Asi sotva...“.

„Může nějak souviset s náma a s tim, co děláme?“.

„S náma ještě míň...“.

„Takže jde jenom vo to, vykydlit ty chlapy tam dóle“.

„Přesně vo to jde“.

„Musíme se teda poradit, jak na ně...“.

„Jo“.

„Bude to vošajstlich“.

„To teda sakra bude...“.

„Rád bych jenom připomněl“, pravil Horác, „Až ty chlapy vykydlíte, budete mi fakt muset pomoci s těma hlavama...“.

„Ty ale pudeš kydlit s náma...“.

„Já vim, že pudu kydlit s váma, já vim...“.

Já jenom, abyste nezapomněli, že jsem malej hobit s velkejma pytlema, jo!?“.

„Neboj...“.

* * *

Druzi se pomalu a tiše pohybovali travou. Byli neviditelní, o což se z převážné míry zapřičinil kouzelník Menhorian Blathel, zčásti potom barbar Ramar. Tím byli ale kouzelníci pro další vývoj k nepotřebě a dostali za úkol přesunout se na nějaké vhodné vyvýšeniny a připravit si tam palposty. Stejným úkolem byl pověřen Yasper, který byl jako střelec výtečný. Střelci měli ve smluvenou dobu vyλάkat nepřátele z brloha a v okamžiku, kdy by se dostali nadostřel, zahájit soustavnou palbu. Nic netušící Kazimští měli během postupu k palpostům narazit na tiše vyčkávající neviditelnou formaci semknutou kolem vůdce. Moment překvapení měl hrát při tomto střetu, jak se již osvědčilo dříve, alespoň pro začátek zásadní roli.

„Ve jménu vládce Vlader! Ve jménu krále!“, zařval Yasper Zámečník a jeho silueta se odlepila od vrcholku skaliska, „Vy chlívové a kolovpletenci! Vydejte se dobrovolně všanc králově družině!“.

Předchozí poklid mezi prastarými ruinami Kazimu panoval stěží na dva úder srdce. Vzápětí v táboře kazimských lumpů vypukla panika. Nurnští hotovili zbraně a připravili se na střet. A střet byl neodkladný. Z rozvalin legendárního Kazimu vyhržel neuspořádaný hrozen jedenácti mužů. Yasper zmkl a oni si zřejmě uvědomili, že s obklíčením a s početním stavem družiny vlanderského panovníka to nebude zase tak

horké. Kazimští přešli do běhu a teď už víceméně jistí si svou převahou začali divoce řvát. Hrozen těl se během nekoordinovaného přesunu značně rozvolnil. Yasper zahájil palbu, Menhorian s Ramarem metali oštěpy, hvězdice a vše, co bylo po ruce. Palba způsobila, že se Kazimští ještě více rozdrobili, a neviditelní Nurnští se ve dvou skupinách počali přesouvat. Potom došlo k děsivé srážce a s tím, jak neviditelné čepele s kovovými ozvuky dopadly na zbroje Kazimských a siluety neviditelných druhů vyhrzely z průhledné nicoty, divokost ve tvářích nepřátel vystřídal úlek a překvapení. Po druhé ráně už někteří zranění střelbou palebné podpory podklesli v kolenou. S prchavým momentem překvapení se Nurnští ústupem opět semkli v jednotlou formaci, jejímž základem byli trpaslík Bolbuch a Gerllod Moskyt doplnění na protilehlých křídlech Zoltarem Zemikosou a Klabzejem Myšilovem. Trochu stranou se držel Horác Lipový, který poté, co jednoho protivníka dodělal svazkem zelených blesků z milovaného magického prstenu, přezbrojil na kuši a pálił po každém, kdo se mu dostal do zorného pole. Šípy z přilehlé skalky létaly dál a mnohé z nich byly otrávené alchymistickými jedy. Účinky jedů odvedly značný díl práce. A to ani nemluvě o starém Bolbuchovi, jenž po jednom děsivě vyhlízejícím zásahu, který mu protál plech pod ramenem, propadl bojovému šilenství. Jeho vypoulená bělma se podlila krví a z bezzubých dásní kanuly sliny a odlétaly do všech stran, jak se divoce oháněl sekerou. Myšilov brzy vyčerpal magickou energii vyprošenou za kuropění od ducha Smrkena, v posledním výronu psychického kouzla zbavil života bezejmenného protivníka a počal se stavohat. Teď už byl v přímém střetu muže proti muži k nepotřebě a kostnatou rukou hrábl po luku. Zato Zoltar Zemikosa, ačkoli neválečník, ten držel. Rychle pochopil Myšilovovo vyhoření a záměr a přesunul se k němu, aby mu umožnil bezpečný únik. Netrvalo dlouho a poslední z útočného hrozu Kazimských padl.

Nebylo však možno vydechnout, ani se načas stáhnout zpět a pokusit se dobít rozvaliny metodou mletého masa. Byl tu totiž Bolbuch, propadlý šilenství, a ten neviděl, neslyšel nic. V jeho hlavě duněla jediná jednoduše ozvěna nerozumového pudu, a ten pud hřímal: Zabít, zabít zabít! Trpaslík vyběhl směrem k ruinám, mával sekerou a řval. Ach, bohové, jak on řval! To, co mu vycházelo z hrdla, to nebyla slova, která spojena do vět nesla by hlasitě poselství. Nikolivě. Z Bolbuchových poslintaných úst vycházel jednoduše hrdelní řev, řev tak strašlivý, až krev stydla v žilách. Avšak Nurnští Bolbucha znali, věděli, že teď je nevnímati, a tedy věděli, že jediné, co musí teď dělat, je běžet s ním, být mu nablízku, stát při něm. Ale nepřibližovat se zase až tak příliš. Dědek

se v tomhle stavu neptal, kdo je kdo. A tak se řítili vstříc rozvalinám, i když někteří už opravdu nemohli.

Kde se stala chyba

Pršelo, voda padající z černé oblohy tvořila jednotilé provazy. Tu a tam noc prozářil blesk a obnažil ptoreskní obrysy rozvalin Kazimské pevnosti. Hrom přišel až později, jeho zvuk následoval bělostný výboj ve stále kratším závěsu. Bouře se blížila. Nurnští se choulili mezi pobořenými zdmi, jež kdysi tvořily jednu z budov. Předchozí obyvatelé tady taky přespávali, chybějící strop byl přepažen několika kládami a přes ně Kazimští napjali vozovou plachtu. Plachta ale byla značně zteřelá, poněvadž takto silný déšť nebyla s to zastavit. Na druhy zabalené do houní a plachet z voskovaného plátna shora teklo dírami, jichž bylo stropní plachtová hojně. Mnohde zteřelé plátno prostě jenom prosakovalo. Oheň uhasl brzy poté, co začalo cedit jako z konve, a druhům se jej nepodařilo běžným způsobem oživit. Plýtvat alchymistickou magií bylo zase škoda.

Co se týče kazimských lotrů, nedozvěděli se Nurnští mnoho nového, a to, co se dozvěděli, víceméně potvrdilo jejich předchozí předpoklad. Těch málo, kteří přežili boj a byli zajati a vyslechnuti, nechal vůdce popravít. Co také s nimi jiného. Nějaké eskorty zajatců do Aregu od prvopočátku nepřicházely do úvahy. Ruiny Kazimské pevnosti objevily dezertéři vlanderско-kalonských válek a toto místo se ukázalo být natolik odlehlým, že jím vzali zavděk a zařídili se tady po svém. Odtud podnikali výpady do podhůří Modrých skal, důležitým zdrojem obživy se stal Bílý průsmyk, kde přepadali kupecké vozy a brali vše, co bylo k mání. Pravdivost výpovědi zajatců podpořila i skladba zde nalezené kořisti, jež však pro účely Nurnských byla z podstatné části nepoužitelná. Nurnští tedy pobrali jenom cenné věci, které bylo možné unést. A těch nebylo zase tak mnoho. Něco peněz a pár šperků větší hodnoty. Důkaz o napojení Kazimské bandy na Kalon se však nenašly žádné, byl-li pominut fakt, že někteří z mužů dezertovali z kalonské armády. Ale to se celkem vzato dalo čekat. Byli to stejní chudáci jako vlanderští, a jejich osudy byly víceméně totožné.

Nurnští se choulili v houních, opírali se jeden o druhého a vyvalenou zdí sledovali světlo Horácovy lucerny. Občas šlehl blesk a ozářil Kazimskou pevnost, legendární místo, a siluetu malého hobita, který se skláněl k zemi a něco tam venku kutil. Ten dobrý muž plnil poslání, k němuž byl zmocněn. Řezal hlavy. Každou pečlivě omyl a uložil do vodou nasáklého pytle.

„Tohle sám neunes...“.
„Ne, to neunes...“.

„Budeme mu někdo muset pomoci“.
„Jo, to budeme“.
„No jo, ale kdo má na tohle žaludek...“.
„No jo... kdo ho na to má!?“.
„Nějakej dobrovolník, chlapi?“, zeptal

se Bolbuch.

Bylo тихо jako v hrobě. Potom bleďé tváře Nurnských ozářil blesk.
„Tak nezbyde, než si hodit vrhcábem“.
Zahřmělo, až se zatřásla země.

K ránu sice déšť ustal, ale bylo pošmurno a mlha, která ne a ne se zvednout. Nurnští byli prokřehlí a polámaní. Zoltar Zemikosa byl ten, který hodil nejmíň, ale příliš mu to nevadilo. Tedy z estetického ohledu. Převazoval svůj díl nákladu, aby se mu cestou nerozpadl a aby se lépe nesl. Bolbuch rozhodl, že nejdůležitějším cílem je navštívit Efenga a zabavit se hlav. A zabavit se hlav bude třeba co nejrychleji, dokud si jich nevšimly mouchy. Kumpanie tedy záhy opustila rozvaliny a vydala se na pochod. Těžko říci, kde přesně se stala chyba. Ale chyba se stala. Byla mlha a šero a země byla rozmoklá nočním lijákem. Nurnští sešli z cesty a když to zjistili, bylo už příliš pozdě.

Druid to bral za své osobní selhání a i Ramar nad sebou samým nevěřicně kroutil hlavou. Kumpanie táhla nazdařbůh větrnými horami, které se táhly na všechny strany. Po dohodě druzi usoudili, že je třeba se držet na hřebenech a pokusit se mířit na východ. Trmáceli se věru dlouho a bez kloudného výsledku. Na noc se utábořili ve skalní průrvě, kterou zabezpečili plachtami, kdyby zase přišla průtrž. Oheň se ani nepokoušeli rozdělat, nemělo to valného smyslu. Všechno bylo nasáklé vodou.

Je s podivem, jak málo stačí, aby i takoví ostřílení dobrodruzi, jakými Nurnští bezesporu musili být, propadli trudnomyslnosti. Druid od rána nevražlivě mlčel, Ramara co chvíli přepadl nával vzteku, který projevoval tím, že častoval okolní skály přívalem jaderných nadávek. Sojka z něj musila být zoufalá, nechápala myšlenky svého stvořitele a vládce a tu a tam vydala zajíkávký skřek. Zemikosa nesl hlavy a i přes chladné povětrí se viditelně a zadýchaně potil. I Horáce už přešel humor. Teklo mu do bot a občas se vzmohl na hloupou otázku, kdy že už tam asi tak budou. Tam, někde, kdekoli. Třeba na konci světa, někde, kde je sucho a z krbového závěsu libě voní dušenina. Což ovšem jenom spustilo přívál klení. Navíc zase začalo jemně mžít. Teprve navečer Ramar drcl do zkřehlého Myšilova a ukázal na otisk šlépěje. Druid si protřel vodou zalité oči a odhrnul z tváře pramen zplihlých vlasů.

„Kráva...“.

„Kráva?“, vycenil zuby barbar.
„Kráva. Co má bejt...“.
„No právě, kráva...“.
„No jo, kráva“, pochopil druid,
„Kráva!“.

„Kráva?“, zeptal se Gerllod.
„Jasně že kráva!“.
„Jak stará moc kráva?“.
„Né moc stará, bych řek“, pokýval
hlavou Ramar a otevřel dlaň jemnému dešti.
„A další kráva!“, zvolal Myšilov.
„Jak stará?“.
„Né moc... Ze včera stará nanejvýš“.
„Co máte?“, zeptal se Menhorian

Blathel.

„Krávy...“, vysvětlil Gerllod, „Čerstvý“.
„Kde?“.
„Všade“, houkl druid.
Horác si promnul oči. Zíral kolem.

Nechápal.

„Krávy?“.
„No už to tak bude, Horáci... krávy...
stračeny... a chlívý... a hospodáři... chápeš!?“.
„Aha... krávy...“
„Kam šly?“, zachrčel Bolbuch.
„Tam...“.
„Tak dem za něma. Za krávama“,
zatleskal Horác Lipový, „Ajt' už jsme tam...“.
„Krávy počkaj. Šírá se“, zavrtěl hlavou
Bolbuch, „Tma přijde co nevidět“.
„Ne...“.
„Ale jo“.

Noc byla krutostiplná. Spánek bezesný, přerušovaný. Načvachtané deky nebyly s to zadržet jakékoli teplo, natožpak nějaké vydat.

Objevením kravích stop byla trestuhodná chyba, která se stala, napravena. Stádo bylo hnáno kvapně z hor, honáci si zřejmě byli dobře vědomi, že nepříznivé počasí v horách lidem ani dobytku nesvědčí a dokáže být velmi nebezpečné. Stopy dobytka dovedly prokřehlý Nurnské do podhorské vísky Malá, kde zabušili na vrata prvního statku, který jim padl do oka, a u krbu dobrých lidí se jakž takž usušili a zahřáli horkým medvědímlékem. Tedy poté, co předtím schovali Efengovy hlavy do křoví a mezi a co o něco později Menhorian Blathel trpělivě vysvětlil Horáci Lipovému, že medvědí mléko nemá ve skutečnosti s medvědem a výpotky mléčných žláz obávané šelmy pranic společného. Medvědí mléko Nurnským zvedlo náladu.

Před polednem se kumpanie v dobrém rozloučila a vyrazila na další pout'. Z Malé už to nebylo daleko na sildenskou cestu a ve tři hodiny odpoledne dorazili Nurnští do aregského hostince U valounu. Letmou obhlídkou stájí a pronajatých pokojů s ulehčením seznali, že za dobu jejich

nepřítomnosti se nic nepředloženého neudálo. Což tedy bylo samo o sobě potěšitelné, ale na druhou stranu to před ně položilo nutnou otázku, co tedy dál.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*